

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 454 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
6. april 2012.

MISTERIOZNI NESTANAK

★ DOK HOLIDEJ ★

454

Frenk Larami

**MISTERIOZNI
NESTANAK**

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 454

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

A MYSTERIOUS DISAPPEARANCE

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 28. III 2012.

Tržište: 6. IV 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – A MYSTERIOUS DISAPPEARANCE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Crna lokomotiva je svojim zviždukom najavila odlazak voza. Dok Holidej je uzeo svoju putnu torbu, kada je primetio dvojicu revolveraša pored stanične zgrade. Oni su ustali sa klupe, gledajući izazivački u visokog čoveka. Njihove ruke bile su naslonjene na drške revolvera.

Onaj viši je pokazao palcem prema vozu.

– Penji se u voz i gubi se odavde, Holideje, inače ćeš ostati da ležiš mrtav na peronu!

– Ko to od mene traži? – upitao je Holidej i uputio se prema revolverašima.

Začas se peron ispraznio. Otpravnik vozova koji je morao svojim zviždukom da da vozu signal da krene, naslonio se na zid. Ložać lokomotive je promolio svoje garavo lice kroz prozor lokomotive.

– Mi to tražimo! – ciknuo je niži revolveraš. – I ceo grad Mejovil! Ovde nam nisi potreban. Ti donosiš nemir sa sobom. Sve je dobro ovde, onako kako jeste. Zar ne?

Pitanje je bilo upućeno otpravniku vozova. Stariji čovek u uniformi je slegnuo ramenima kada ga je presekao pogled revolveraša. Zatim je klimnuo glavom.

– Ja vam ne verujem – doviknuo je i spustio torbu na peron. – Vi ste bedna stvorenja koja svako može da kupi za nekoliko dolara. Ovo je slobodna zemlja. Niko ne može da mi zabrani da ostanem u Mejovilu koliko hoću.

Viši revolveraš se namrštitio. Na njegovom bradatom licu suzili su se očni kapci pretvorivši se u dva proreza kada je ugledao Dokove čeličnosive oči, zbog kojih ga je još više mrzeo.

Dok Holidej raširi noge. Bio je obučen u crno elegantno odelo sa, belom kao sneg, košuljom i kravatom boje višnje. Zbog razmaknutih dugih peševa kaputa videla se drška od slonovaće njegovog „kolta” koji je bio smešten u sjajnoj futroli od lakovanog boksa. Na glavi mu je stojao crni „kalifornija” šešir. Iz usta mu je virila fina mirišljava cigara. Najupečatljivije na njemu bile su oči, ledenoplave kao planinska jezera.

Još jednom je pisnula lokomotiva.

Toplo sunce sijalo je na plavom nebu na kome su se oblačići polako micali prema gradu koji se nalazio u Nebraški.

– Onda ostani ovde! – kao u groznici ciknuo je viši revolveraš. – Ali na groblju! Ti si nas nazvao lažovima. On je svedok – pokazao je prema otprav-

niku voza, a zatim se okrenuo prema svom drugaru.

– Kako ćemo to uraditi, Ovene?

– Kada lokomotiva ponovo pisne, pucaćemo – odgovorio je njegov drugar.

– Otpravniče, zazviždi svojom pištaljkom! Onda ćeš ti, Holideje, otputovati u pakao.

– Sačekajte!

Znoj se slivao niz Dokovu slepoočnicu. Na peronu je bilo jako toplo.

Dok se osvrnuo na sve strane, ne ispuštajući iz vida dvojicu revolveraša. Izgleda da nisu imali nikakvog pomoćnika u blizini.

Otpravnik vozova je dunuo u pištaljku i podigao palicu uvis.

– Polazak!

Ložač razočarano pogleda u njega. Voleo je da prisustvuje pucnjavama. Ipak, mašinovođa je povukao polugu.

Para je zašišala iz lule na lokomotivi.

Signal je odjeknuo.

Dvojica revolveraša su se odmakli jedan od drugog i podigli revolvere uvis.

Dokov „kolt” je prasnuo i izbacio dva plamena jezička jedan za drugim.

Visoki revolveraš je pao. Njegov drugar se klatio. Mada je bio pogoden, okrenuo je oružje prema Doku.

Prasnu i treći pucanj iz Dok ovog „kolta”.

Napadač je jauknuo i pao na zemlju. Seo je sa revolverom među nogama i sa izrazom čuđenja gledao krv koja je curila iz njegovih rana.

Ložač je nestao sa prozora pošto je morao da namesti pritisak pare.

Sve je već bilo prošlo. Voz je polako krenuo. Beli mlazevi pare dimnjaka širili su se po peronu stanice.

Pucnji koji su odjeknuli u gradu, naveli su ljude da prestanu s onim što su do tad radili i oslušnu, a zatim se sve stišalo.

Kada se para razišla, revolveraš koji je sedeo, je rekao – Tako se, eto, čovek prevari. Nekada naiđe na pogrešnog i... – nije uspeo da završi rečenicu. Naklonio se u stranu i već je bio mrtav kada se opružio na zemlji. Njegove razrogačene oči su gledale u sunce.

Drugi revolveraš je stenjao. Dok Holidej je podigao svoju lekarsku torbu od krokodilske kože. Pogledao je pogođenog revolveraša.

– Dovedite brzo lekara – posle zbriňavanja rane rekao je Dok otpravniku vozova koji je kao spomenik stajao uz zid i gledao u njega. – Tom čoveku mogu pružiti prvu pomoć, ali metak se mora hitno izvaditi. Ja ću otići do šerifove kancelarije i ispričaću mu sve o pucnjavi.

– Ja dosad nisam video da neko tako brzo poteže revolver i puca – reče otpravnik vozova, vidno u šoku. – To su bila dva jako brza revolveraša. A vi ste sredili obojicu! Nikada nisam mogao da zamislim da je tako nešto moguće. A vi stvarno hoćete da ostanete u Mejovilu?

Dok se osmehnuo.

– Imam ovde neka posla... – objasni on. – Tražim nekoga.

– Koga?

– Jednog mrtvog čoveka – odgovori Dok. – I njegove ubice.

Već je bio krenuo dalje kroz drvenu zgradu stanice u grad. Njegov „kalifornija” šešir koji je probilo zrno revolveraša nije poneo. Ionako je hteo da se uskoro oslobodi ove pretople odeće.

Otpravnik vozova je otpratio pogledom Holideja i prekrstio se.

– Nebesa – prostenjao je on. – Šta će od svega toga biti? Kada čuje Moris Mejo, nastaće pakao.

Dok je za to vreme razgledao grad.

Mejovil se nalazio na severu Nebraska. On je bio glavni grad relativno novog Pinihold okruga i razvio se naglo otkad su uspostavljene veze sa severom i pruga Union Pacifika prolazila ovde pored njih.

Na istoku su se nalazili obronci i vrhovi Big Horn planina i činilo se kao da se do njih može stići za nekoliko sati jahanja. Ali one su bile udaljene mnogo više. Bila je to cvetna, plodna zemlja, istovremeno pogodna za gajenje stoke i za farmerske poslove, sa sočnom travom, šumama, kanjonima i potocima.

U početku je grad Mejovil bio prijatan i čist. Pločnici pometeni, stanovnici čisto odeveni i vredni. Holidej je video sveže okrečene fasade kuća i blistave ulične fenjere.

Izgledalo je da je to jedan ugledan gradić.

Uprkos svemu tome, ovde se nije mogao zadržati nijedan šerif.

Dvojica šerifa su ubijena, a jedan tako isprebijan da se kao bogalj i slomljen čovek iskrao iz ovog grada da se nikada viša ne vrati.

Još jedan čovek je pokušao da ovde zavede red i zakon.

Zvao se Redžinald Tarner. On je bio državni maršal, a osim toga, Dokov prijatelj i saradnik Vajata Erpa. Redžinald Tarner. Plavobradi Tarner, kako su ga zvali, poslao je jedan izveštaj i nije se više nikada javio. To znači da on mora biti mrtav.

Ali pošto se nije čulo za njegovu smrt i navodno niko u Mejovilu i Pinihold okrugu nije uopšte znao za Plavobradog Tarnera, mora da je ubijen.

Holidej je došao da to ispita zbog njihovog prijateljstva i da o svom saznanju obavesti Vajata.

* * *

U hotelu je bilo prijatno i sveže. Dok Holidej je povukao zvono na recepciji.

Jedan mali, pospan čovek dotrčao je iz zadnje sobe. Namestio je svoju kurtu kragu i osmehnuo se.

– Izvinite, ja sam za trenutak prilegao i zaspao sam. Ova vrućina tako deluje na čoveka, znate?

– Da. Da li ste vi vlasnik hotela?

– Samo službenik. Vi želite?

– Sobu. Plaćam 14 dana unapred.

– U svako doba. To iznosi tri dolara dnevno. Da li biste bili ljubazni da unesete svoje ime ovde?

Pružio mu je knjigu gostiju, mastilo i pero. Holidej je napisao.

– Da li ste u Mejovilu poslovno ili privatno? – upitao je službenik.

– Može se reći da je jedno i drugo u pitanju.

– Da li imate poslovne veze sa Morisom Mejom ili sa nekim drugim ovde u gradu?

– Ne.

– Znam, to se mene ne tiče. Samo, ja sam jako radoznao čovek.

– Napišite mi račun.

Dok je gurnuo knjigu gostiju nazad. Napisao je samo Džonatan Holidej, Džordžija. – Ne zaboravite da mi je soba plaćena za 14 dana.

Pošto je dobio račun i ključ od sobe, Dok se uputio prema stepenicama. Sa jednom nogom na prvoj stepenici, okrenuo se nazad.

– Ah, da, samo još jedno pitanje. Da li je ovde stanovao Redžinald Tarner?

– Ne znam – odvrati službenik oprežno. – Kada bi to moglo da bude?

– Pre deset ili dvanaest nedelja. Jedan krupan čovek, širokih ramena, sa plavom kosom i bradicom. Uglavnom je nosio kožnu jaknu sa resama, a za pojasom je imao jedan dugačak i jedan kratki revolver. Nosio je mamuze. Rado se smejao i bio je vrlo duhovit.

– Ne, taj nije bio ovde. Ne mogu da se setim da je neki takav čovek bio u gradu.

– Ako se ipak setite, onda mi javite. Dok je odmah zaključio da je hotelski službenik lagao.

Čovek je gledao za njim i češao se iza uha. Bilo je jasno da se pokajao što je Doku dozvolio da ode gore.

Dok Holidej je potražio svoju sobu, raspakovao putnu torbu, osvežio se i izašao napolje.

Na recepciji je ugledao nekog čoveka pored hotelskog službenika. Obojica su prestali da razgovaraju kada su primetili Džordžijanca. Pogledali su ga i nastavili živo da razgovaraju kada su se vrata iza njega zatvorila.

Holidej je imao utisak da je ušao u pećnicu kada je napustio hotel.

Zbog nesnosne vrućine, u gradu je bilo malo živosti.

Ipak, primetio je kako ga iz kuća posmatraju. Kada je prošao pored jednog saluna, stajao je tu neki čovek sa čašom piva u ruci, nemarno naslonivši ruke na pokretna vrata i gledao u njega. On nije odgovorio na Dokov pozdrav.

Pomislio je da odmah počne da se raspituje za Redžinalda Tarnera.

Kao bik snažan čovek, bio je verovatno onaj koji izbacuje neposlušne goste.

Dok je prišao pokretnim vratima.

Međutim, snažni čovek sa flašom piva mu je zatvorio prolaz. Imao je sedu kosu na slepoočnicama, bokser-ski nos i ožiljke na obrvama.

– Hoćete li da me pustite unutra? – upita Dok.

– Ne.

– Zašto ne?

– Zato što ste vi jedan običan smrdljivi jazavac. Prokleti revolveraš koji je zalutao ovamo da uznemirava ovaj grad. Jedno dvonogo đubre. Da li je ovo obaveštenje dovoljno, mister?

To „mister” je zvučalo podrugljivo. Tako nešto dosad nikada nije čuo.

U salunu su se ljudi grohotom smejali.

– Da – odgovorio je Dok na poslednje podrugljivo pitanje kada se smeh utišao. – U ovakav prljavi dućan, sa jednim polumajmunom na vratima ionako ne bih ušao. Ko tu u toj jazbini izdrži, mora biti malouman i slep.

Samrtna tišina zavládala je posle tih reči u salunu.

Dok Holidej se okrenuo i pošao dalje.

Snažni čovek je zurio u njega. Prestao je da se ceri.

Onda ga je neki čovek iz saluna gurnuo u stranu. Čaša piva se razbila na pločniku.

Neki mršav čovek crvenog lica sa sačmaricom u ruci, izjurio je iz saluna.

– Ubiću te, stranče! – viknu on.

Dok se okrenuo nazad. Kolt sa drškom od slonovače munjevito je skočio u njegovu ruku.

Mršavi čovek gledao je u cev. On još nije bio uperio sačmaricu na Doka. Ukočio se. „Izbacivač” ljudi je stajao na vratima. Kroz prljave prozore saluna virila su radoznala lica.

– Baci oružje! – naredi Holidej oštro.

Kada je video da mršavi okleva da to uradi, Holidej je povukao obarač. Kugla je pogodila dvostruku cev sačmarice i izbacila je mršavom čoveku iz ruku tako da je od kundaka zadobio udarac i zateturao se u nazad.

Puška je pala u prašinu ispred pločnika.

– Rekao sam ti da baciš dole tu tvoju gvožđuriju. Zar loše čuješ? Da ti bude jasno, ja sam prijatelj Redžinalda Tarnera.

Džordžijanac je govorio glasno kako bi ga čuli i oni u salunu.

– Ja ću otkriti šta se dogodilo! Neću imati mira dok to ne saznam. Ne tražim ni sa kim sukobe. Ali ako budem u opasnosti ili napadnut, ja ću se braniti.

Sa ovim rečima je Holidej vratio „kolt” ponovo u futrolu. Snažni „izbacivač” je pogledao u sačmaricu, a zatim u Doka.

– Meni tako nešto ne bi uradio. Ja se kladim da te pesnicama mogu pokidati na dva dela.

Holidej nije odgovorio ništa. Ostavio ga je da stoji i krenuo odatle. Video je neprijateljske poglede na licima velikog prozora i hladnu mržnju.

Dve devojke su stajale u pozadini. Jedna salunska devojka je bila plavokosa i baš lepa u svom kostimu. Druga se mogla odmah zaboraviti. Plava devojka je izgledala nekako zamišljeno.

Izbacivač je skočio sa pločnika i uzeo sačmaricu. Nanišanio je u Dok ova leđa i nategao oroz.

Holidej je to čuo ali je nastavio da mirno korača dalje.

– Hej! – viknu čovek koji liči na bika.

On je i dalje koračao. Znao je šta sačmarica može da uradi na tom rastojanju. Igrao je riskantnu igru, jer je znao da se neko u Mejovilu može dokazati samo smelošću. Džordžijanac nije ubrzavao svoje korake.

– Mogao bih te sada upucati! – riknu čovek iza njega. – Ja sam Ruben Golijat. Upamti to ime.

Džordžijanac je odahnuo. Znao je da Ruben Golijat neće pucati na njega.

– Posle toga ću te nabiti u zemlju! – nastavio je Golijat. – Ja sam mnogostruki šampion kojeg niko nije pobedio. Ti si nepoželjan u ovom gradu, mister!

Dok prođe mesto gde se nalazila neka sporedna uličica. Samo još desetak koraka i on će se naći van domašaja oružja. Ruben Golijat je spustio pušku.

– Sto mu gromova – reče on s divljenjem. – Al' to kopile ima živce!

– Zašto ga nisi upucao? – ciknuo je mršavi. – Mi bismo svi potvrdili da si to učinio u samoodbrani. Zašto tog idiota nisi poslao u pakao gde mu je i mesto?

Ruben Golijat je udario mršavog tako snažno da se ovaj prevrnuo nekoliko puta dok nije pao u prašinu.

Ljudi iz saluna su izašli napolje.

– Kada se borim, onda se borim oči u oči! – zagrmeo je glas Rubena Golijata. – Ja nisam kukavica koja puca protivniku u leđa. Ti si, Zakari, jedan bedan pacov. Taj čovek ti je poklonio život. Mogao je da te ubije kada si skočio napolje sa sačmaricom.

Zakari protrlja bradu i opsova.

– Sada još samo da kažeš da ti je simpatičan – podsmevao se Zakari.

Ruben Golijat je gledao Holideja kako odlazi u Mejnard strit.

– Ja mislim da ću tog kicoša tako izudarati da će se četvoronoške odvući do stanice i izgubiti se – rekao je on. – Znam šta dugujem Morisu Meju. Taj Holidej je isto tako bandit i lupež kao onaj Tarner, koji se predstavljao kao savezni maršal. Takvi tipovi nam nisu potrebni u gradu.

Ruben Golijat je ušao u salun.

Dok Holidej je prešao preko trga i stigao do šerifove kancelarije. Kuća je, kao i ostale zgrade Mejovila, bila napravljena od drveta.

Postojala su dva ulaza, jedan za šerifovu kancelariju, a drugi pored njega, za maršala.

Prozori šerifove kancelarije su bili zatvoreni. Holidej je pritisnuo bravu. Vrata su bila zaključana.

Prišao je vratima pored njih. Ova je mogao da otvori.

U jednoj velikoj prostoriji u obliku slova „L” nalazila su se dva pisaća stola. Iza njih se išlo u odeljenje ćelija i sporedne prostorije.

Zidovi su bili izlepljeni poternicama. Bile su to poternice svih lupeža koji su poslednjih godina u ovoj oblasti raspisane za sudsko gonjenje.

Za levim pisaćim stolom sedeo je jedan čovek četvrtaste glave sa belom kosom i grubim licem. On je bio visoko zavrnuo rukave. Na njegovoj košulji zaprljanoj znojem, nalazila se maršalska zvezda, a ispred sebe je ređao karte za igranje.

– Halo, mister Holideje – reče on ne dižući pogled. – Ja sam vas već očekivao. Do đavola, ova prokleta stvar opet ne radi.

Mislio je na karte ispred sebe.

Holidej je prišao stolu, pogledao karte i stavio na sto dve druge. Zatim je stavio poslednju kartu na njeno mesto.

– Sada ide.

– Stvarno ide.

Tek sada je maršal podigao pogled. Imao je sive oči. Dok je ocenio da ima oko 40 godina. Njegova glava bila je obrijana.

– Vi ste mi pisali, Holideje. Odmah čim ste stigli, učestvovali ste u pucnjavi. Jedan čovek je mrtav, drugi ranjen. Verovatno se više nikada neće popeti na konja.

– Konj će se sigurno obradovati – reče Holidej.

Pošto ga maršal nije ponudio stolicom, on je seo na ivicu pisaćeg stola.

– Ja sam vama saopštio da dolazim i zbog čega. Da li ste vi to pričali unao-

kolo tako da su mi priredili jako „srdačan doček”? – upitao je Holidej.

– Ne.

– Otkud su onda oni znali za moj dolazak?

– To ne bih mogao da kažem.

– Da li neko tajno čita vašu poštu?

– Ja sam ovde sâm. Osim toga, ja postavljam pitanja. Jeste li vi savezni maršal?

– Ne.

– Zašto onda želite da njuškate unakolo? Tarnera je poslao glavni maršalat kod Čejena sa jednim određenim zadatkom. Trebalo je da pronađe zašto su u Pinihold okrugu ubijena dva šerifa i jedan skoro na smrt pretučen. Ja sam nadležan samo za grad. Izvan njega nisam nadležan. U Mejovilu je sve u redu. Ja se o tome brinem.

– Ja sam bio prijatelj Redžinalda Tarnera.

To Džordžijanac nije slagao. On je Tarnera upoznao za kockarskim stolom prilikom jedne uzbuđljive partije pokera. Tada mu je verovatno spasio život, jer je izbio revolver iz ruke iznerviranom kockaru kojeg je Holidej „skinuo do gola”. Sreli su se još nekoliko puta posle tog događaja i zajedno su doživeli mnogo lepih i veselih trenutaka.

– Ja sam uveren da je on mrtav čovek – nastavio je Dok. – Pošto ovde nema šerifa, ja ću se sâm pobrinuti da ubicu ili ubice, izvedem pred lice pravde.

– Ja u tome ne mogu da vas sprečim. To je vaš vrat koji stavljate u omču.

Ako vas u Mejovilu uhvatim ili saznam da radite nedozvoljene stvari, oteraću vas na sud. Je li jasno?

– Šta to treba da znači?

– Pa, postoje glasine prema kojima je Redžinald Tarner radio zajedno sa banditima iz Big Horn planina – objasnio je maršal. – Neki kažu da on uopšte nije bio savezni maršal nego je ukrao zvezdu i lične dokumente nekog maršala. Drugi pak kažu da se mogao potkupiti. Ja ne znam da li je to tačno.

Zastao je za trenutak, a zatim nastavio.

– Tarner je došao ovamo pre pola godine i mnogo je jahao po okolnim predelima. Meni je postavljao pitanja baš kao i vi. I u gradu je stvorio raspoloženje protiv Morisa Meja i „Western Star” ranča.

– Ko je taj Moris?

Maršal je nastavio da priča – Mejovil je osnovao otac Morisa Meja i po njemu se mesto i nazvalo. Mister Meju pripada jedan džinovski ranč i najveći deo teritorije. Otkad nema šerifa, on se brine za održavanje zakona izvan Mejovila.

– Njegovih zakona?

– Jednog zakona. Ovaj grad zavisi od Morisa Meja. On može da ga uništi ako hoće. Banka pripada njemu i on učestvuje u većini poslova. Bez njega, ovde ne bi bilo ničega.

– Da li ste i vi na njegovoj platnoj listi?

– Ja sam maršal u ovom gradu koga su izabrali građani Mejovila, mister

Holideje. Zastupam zakon i interese građanstva. Stanovnici zahtevaju red i mir. I jednog i drugog je bilo dok se vi danas niste pojavili. Znam da ste vi pucali u samoodbrani, inače biste već čučali u jednoj od ćelija. Poznato mi je i to da ste izbili sačmaricu iz ruku Zakarija Prestona. Ja ovde sve brzo saznam.

– Onda sigurno znate i to ko je poslao odbor za doček na železničkoj stanici?

– Ne. Dvojica revolveraša su vrlo retko dolazili u Mejovil. Ja ih sumnjičim da pripadaju bandi Džared Mozlia koji ima svoje skrovište u Crnim planinama, krade stoku i teroriše naseljenike i rančere. Ako mene pitate, Džared Mozli ima Redžinalda Tarnera na savesti ili je pak tačno da je Tarner radio zajedno s njim. Onda je Redžinald Tarner verovatno ubijen u nekoj svađi sa svojim drugarima. Možda ga je neko ubio prilikom nekog napada i njegovi partneri su ga zakopali bez mnogo buke i širenja vesti o tome.

– To je moje mišljenje – završio je maršal. Dok je odmahnuo glavom.

– Ta priča je malo verovatna – reče on. – Redžinald Tarner je bio jedan hrabar, pošten, nepodmitljiv čovek koji je stajao čvrsto na strani zakona. Ja ću to i dokazati. Inače, nemate drugo ništa da mi ispričate, maršale?

Maršal je odmahnuo glavom.

– Ne – kazao je on. – Onamo su vrata, Holideje.

Maršal je ustao.

Dok je sedeo, delovalo je da je visok. Sada se pokazalo da je on Doku bio samo do ramena. Noge su mu bile kratke, gornji deo tela ogroman.

Maršal mu je otvorio vrata i gledao za njim.

– Alvine! – viknuo je on kada se Dok udaljio. Iz dela sa ćelijama dogegao se neki stari čovek.

– Da, maršale?

– Da li ti potajno čitaš moju poštu, Alvine?

– Ja? – iznenadi se Alvin. – Nikada, maršale. Kako bih to radio? To bi me koštalo mog radnog mesta.

Starac je radio sve i svašta za maršala. On je čistio kancelariju, bio je kurir i snabdevao zatvorenike kada su bili u ćelijama. On nije bio pomoćnik šerifa, jer šerif nije imao nijednog, ipak je dobijao svoju nagradu od grada, jer je bio pomoćnik za razne poslove.

– Ako te uhvatim da to radiš, nešto loše će ti se desiti – objasnio je maršal kratko i jasno.

On je znao da je stari čovek voleo viski. Za jednu bocu, verovatno bi učinio mnogo toga.

– Razgovaraću sa vlasnikom pošte – nastavio je maršal. – Mene, naime, interesuje odakle su ostali znali da će stići mister Holidej. On mi je pre dolaska poslao pismo i telegram.

Maršal je oštro gledao u svoga potrčka. Stari Alvin je treptao svojim vodnjikavim očima.

– Ne znam ništa o tome – rekao je on. – Samo, jedno je sigurno. Taj mister Holidej je čovek koji donosi ne-

mir. Mirni dani su sada prošli, maršale. Ali možda će i on takođe nestati bez traga. Ili će biti pronađen mrtav na livadi. Prvi šerif je nađen sa kuglom u leđima. Drugog su pronašli sa revolverom u ruci iz koga su bila ispaljena dva metka. Imao je rane na grudima.

Maršal klimnu glavom.

– Da – mrmljao je on. – Ja sam običicu dobro poznavao, a takođe i Miča Hantera koga su pretukli tako krvnički da je ostao bogalj. Džared Mozli i njegovi prokleti banditi imaju svu trojicu na svojoj savesti.

Maršal je prišao zidu i kucnuo prstom nekoliko puta po jednoj poternici.

– Ovaj – frknu on. – Toga ću ja ščepati za vrat ako se bude pojavio u Mejovihu. Onda će se on naći ili u mojoj ćeliji ili na „brdu čizama”. Budi siguran u to, Alvine.

Na poternici se nalazio neki čovek sa bujnom crnom bradom i prodornim pogledom. Ispod slike je stajalo: Mozli Mungrou nazvan Džared Mozli. Tražen zbog razbojništva i ubistva u mnogim slučajevima. 10.000 dolara nagrade. Za živog ili mrtvog.

II

Kod trgovca je Dok morao biti energično strog pre nego što se čovek odlučio da mu nešto proda.

Dok je lupkao drškom revolvera po tezgi.

– Ja plaćam dobrim novcem – reče on. – Vi mi morate prodati ono što želim da kupim.

Trgovac se namrštio.

– Ovo je moja prodavnica! – frknu on. – Poslužujem koga hoću.

– Ko vam je zabranio da prodajete meni?

– Niko.

Džordžijanac ga je pogledao svojim ledeno plavim očima i osetio da trgovčeva tvrdoglavost polako nestaje – Onda mi dajte robu. Imate li dućan ili ne?

– Pa, dobro – rekao je zbunjeno.

– Kada ste me prinudili, ja ne mogu drukčije. Ali samo ispod dvadeset.

Dok je seo na ivicu tezge, izvadio jednu od svojih finih mirišljavih cigara, zapalio, povukao dugačak dim i počeo da nabraja šta mu je potrebno.

Kupio je jednu „vinčesterku” i municiju, kožni prsluk, dvoje farmerica, čizme, dve košulje, veš i čarape, hranu, ručni mlin za kafu i jednu bocu brendija.

Račun je bio prilično veliki.

– Pa? – upita Dok kada je platio.

– Da li se vi uvek tako narogušite kada napravite dobar posao?

– Jedini posao koji mi ovde možemo da zaključimo, mister, to je isporuka mrtvačkog sanduka za vas – kazao je ne gledajući u njega.

– Ko vam je dao takvu ideju? Ljudi koji su uklonili s puta Redžinalda Tarnera, saveznog maršala?

– Mislite na onog bandita i kradljivca stoke?

Dok je munjevito zgrabio debelog trgovca za kragnu.

– Nemoj nikada više vređati moga prijatelja, mister! Redžinald nije bio bandit, niti kradljivac stoke. On je morao da umre zato što je otkrio suviše stvari oko ubistva dva šerifa i zbog trećeg, unakaženog!

Dok gurnu nazad vlasnika dućana.

Čovek je udario u neku policu i uhvatio se za leđa.

Dok je odmah odneo u hotel ono što je kupio. Tamo nisu hteli da ga puste u njegovu sobu.

Vlasnik hotela je bio zbunjen i objasnio mu da se radilo o nekoj zabuni, i da su sobe već sve bile zauzete.

Dok mu tutnu račun pod nos.

– Čitajte – reče on. – A, sada naredi da mi donesu toplu vodu da se okupam i sklanjaj se da te ne vidim!

Vlasnik hotela se brzo sklonio u stranu. Brisao je znoj sa čela.

– To ćete skupo platiti, mister – šaputao je on kada se Dok nalazio na gornjem delu stepenica. – Vaš grob na „brdu čizama” je već obeležen.

Dok se okupao i presvukao u svojoj sobi. Osvežen, i u odelu za jahanje se osećao mnogo bolje.

Šeširi u onoj radnji mu se nisu dopali. Svratio je u dućan za prodaju šešira i tu nije imao problema. Vlasnica radnje, jedna leđi crvenkastoplave kose prodala je Doku odmah sve što je želeo.

Dok ju je pitao kako se zove, saznao je i pitao je za Redžinalda Tarnera.

– Da, bio je ovde. Jedan visok, snažan čovek, plav i ponosan, koji nije hteo da povije vrat pred Morisom Mejom i njegovim revolverašima kao ostali. Meja ovde dižu do neba. Ja na to gledam drukčije. On je tiranin. On je uzeo za sebe zemlje koliko je hteo i ne trpi nikoga pored sebe. Protivpravno je uzeo državnu zemlju koja prema ovdašnjem zakonu stoji na raspolaganju naselju. Njegovi ljudi se ponašaju tako, kao da ceo grad sa svim stanovnicima pripadaju njima.

Dok je čuo i druge žalbe.

Kod kupovine konja i sedla, morao je ponovo da se svađa.

Kada je najzad kupio sve što je hteo, bilo je već veče. Jaka vrućina koja je vladala preko dana, polako je uzmicala. Blagi povetarac donosio je osveženje.

Dok je ponešto i saznao. Posmatrali su ga neprijateljski sa svih strana gde god bi se pojavio. Jedinu izuzetak je dosad bila vlasnica prodavnice šešira.

Kada je Dok uveče potražio berberina da se obrije, osim njega, bilo je tu i drugih ljudi.

Holidej je sedeo nasapunjan na stolici sa peškirom oko vrata. Berberin ga je brijaio.

Iznenada se začuo glas – Zašto prokletom revolverašu ne presečeš odmah grlo, Seme? On će isto tako sa banditima zajednički raditi ono što je

radio i njegov prijatelj i prethodnik, Tarner.

Čuo se metalni zvuk kada je Holidej nategao svoj „kolt”. On je gurnuo berberina u stranu i okrenuo se na stolici.

– Ko je to rekao?

Niko se nije javio.

Holidej se okrenuo da ga berberin obrije do kraja. Skinuo je peškir, bacio 25 centi u drvenu činijicu i sklonio revolver.

– Do viđenja, džentlmeni.

Ispred berbernice ga je sačekao Ruben Golijat. Uhvatio je Dokovu desnu ruku i stegao mu šaku.

Dok je stao na njegove prste i istrigao se, što nekom slabijem čoveku ne bi uspelo.

Golijat nije bio slučajno tu. Jedan polukrug posmatrača stajao je u blizini ili su gledali kroz prozore okolnih kuća.

Dok Holidej je primetio jednog čoveka koji je držao pušku popreko na grudima. Nalazio se na krovu kuće na suprotnoj strani. Bio je to nizak krov sa lažnim zabatom. Čovek je tamo slobodno stajao.

Holidej je držao ruku na revolveru.

– Ti si jak samo sa tvojom gvoždurijom – reče Ruben Golijat. – Bez toga si nemoćan. Ja ne nosim oružje.

On je otvorio svoju jaknu i okrenuo se prema gledaocima da svakom pokaže kako ne nosi oružje.

Holidej pokaza čoveka sa puškom na krovu kuće.

– Ali si za svaki slučaj poveo prijatelja sa oružjem, Ruben!?

– On neće pucati. On želi samo da gleda. To je njegova kuća – branio se Ruben.

– Šta će mu onda puška?

– Zašto da ne? Ovde skoro svaki čovek nosi pušku, njome se bolje gađa nego revolverom. Ako nisi kukavica, otkopčaj svoj pojas za oružje. Ti si me danas popodne uvredio ispred mog sopstvenog saluna!

Ruben Golijat, bivši bokser za nagrade, je dakle vlasnik!

– Hajde, izazivam te!

– Neka te đavo nosi! – viknu Holidej. Nije imao volje da razbija svoje pesnice na ovom, kao stena tvrdom čoveku.

– Ti možeš da se tučeš s nekim drugim. Da li te Mejo plaća za to da me napadneš ili time samo hoćeš da mu se dodvoriš?

– Zapušiću ti njušku, revolverašu!

Ruben se spremao da napadne.

Dok još nije bio otkopčao svoj pojas, za slučaj da mora da se prihvati oružja ako onaj čovek sa puškom bude nešto preduzeo.

Počela je strašna borba. Holidej je nije tražio, ali nije više mogao da ustukne.

Sâm protiv celog grada, čija je snažna pesnica bio Ruben Golijat.

Golijat je imao ravne tabane, a nije bio tako ni brz kao u vreme svojih velikih borbi. Ipak, nije bio ništa zabravio.

Holidej je koristio svoju veću brzinu. A zatim je otkopčao pojas.

Ruben Golijat je proleteo kroz staklo na prozoru berberske radnje kada je spretno izbegao njegov nalet. Sa nekoliko ogrebotina, riknuo je kao razjareni bik.

Ponovo je navalio. Holidej je bio više puta pogođen. Dahtao je i video sve zvezde na nebu. Ipak, otkrio je slabu tačku Rubena Golijata – stomak. Sa nekoliko jakih udaraca u to mesto, oborio je Golijata na kolena, obišao ga i počeo da ga udara prekrštenim rukama.

Bol je prostrujao kroz njegovo telo. Kao da je udarao u kamen. Ako ga sada ne nokautira, biće izgubljen.

Holidej je posrnuo prema stubu na pločniku i uhvatio se za njega. Borio se za vazduh. Svuda je osećao bolove. Jedva je mogao da poveruje svojim očima, ali njegov protivnik je ustao.

– Ti... – dahtao je on, podigao je visoko ruke i pao kao da ga je grom pogodio.

Kod gledalaca koji su navijali za njega, nastala je graja puna razočaranja. Oni nisu hteli da veruju da je Holidej prinudio na predaju Rubena Golijata, koji je važio za nepobedivog čoveka.

Jedan čovek prišao je „palom džinu”, podigao njegovu glavu i otvorio kapak na njegovom desnom oku.

Oči Rubena Golijata bile su staklaste.

– Moramo ga odneti – reče čovek. Pogledao je u Holideja. – Kako ste to uspeli?

– Pesnicama.

Holidej se odvojio od stuba. Ulica kao da se vrtela u krug ispred njega kada je krenuo na suprotnu stranu. Klatio kao da je pijan.

Ljudi i žene Mejovila napravili su mu prolaz. Među njima je bilo i dece. Gledali su u Doka Holideja.

Holidej je uspeo da stigne do poprečne grede preko koje je bio prebacio svoj pojas sa revolverima. Kada je hteo da pričvrsti pojas, on mu je dva puta ispao iz ruke. Svojim mlitavim prstima, nije uspeo da zakopča šnal.

Tada mu je prišla jedna plava devojka u plavoj haljini i pomogla mu. To je bila ona plavuša koju je Holidej video na prozoru saluna Rubena Golijata.

Među posmatračima video je i mršavog Zakarija.

– Hvala, mis – rekao je Holidej plavoj devojci. – Kako se zovete?

– Dženi Doson.

– A zašto ste mi pomogli?

Dženi se osmehnula vragolasto.

– Zar sam baš morala imati neki razlog?

Topot konja koji su galopirali, se približavao. Zemlja je podrhtavala. Neka veća grupa jahala je u grad.

Holidej je pogledao i primetio da se ljudi sa ulice brzo povlače u stranu. S poštovanjem i plašljivo, pravili su mesto za prolaz jahača.

Uz crvenu svetlost sunca koje je zalazilo, Dok je prvo ugledao oblak prašine kroz koju su se ocrtavale konture jahača. Vođa je bio neki visok, mršav čovek, na jednom snažnom vrancu.

Šešir i košulja jahača su bili crni, kao i brkovi nalik na srp, na rošavom, grubom licu, kao i rukavice i čizme.

– Blek Bob! – viknu Dženi Doson. Pre nego što je pobegla, čuo je od nje još – To su Mejovi ljudi sa svojim predvodnikom.

Dženi je nestala među posmatračima.

Dok je imao utisak da se ona sakrila.

Preko dvadeset jahača je dojurilo. Izgledalo je kao da hoće da pogaze svakog ko nije pobegao ispred njih.

Blek Bob grubo zaustavi svog vranca. Jadna životinja je zarzala. Predvodnik je neverovatnom brzinom zaustavio konja.

Dok ga je ljutito gledao. Nije voleo da neko muči životinje.

Grubi jahači iza predvodnika su takođe zaustavili svoje konje. Nastao je oblak prašine. Konji su udarali kopitima, a sedla škripala.

Dok je stajao sâm ispred prodavnice na ulici. Rubena Golijata su na drugoj strani izneli na pločnik. Polivali su ga hladnom vodom. Čovek koji se nalazio pored njega, tapšao ga je po obrazima.

Kada se prašina slegla, Dok je posmatrao divlju grupu najmoćnijeg čoveka u okrugu.

Kauboji su svi jahali prvoklasne konje i bili su dobro obučeni i naoružani. Delovali su divlje, ponosno i bezobzirno, svesni svoje moći.

Oni su bili ljudi „kralja” sa neograničenom moći.

Blek Bob, predvodnik, pogledao je Doka iz sedla.

Dok je osetio njegov pogled kao neku hladnu, neumoljivu reku.

Blek Bob je razdražljivo gledao u Doka, dugo i ispitivački. Zatim je oterao konja do Rubena Golijata koji je upravo bio otvorio oči.

– Gde sam to ja? – upitao je on.

– Koji konj me je pregazio?

S kojim čovekom se Ruben Golijat borio, Blek Bob nije imao potrebe da pita. Doku su ostali tragovi na licu. Predvodnik je dojahao nazad do Doka. Nastala je tišina u kojoj se čuo glas Blek Boba.

– Ti si Dok – nije objasnio odakle to zna. – Ti si prilikom svog dolaska ubio dva čoveka i istukao jednog uvaženog, poštenog građanina ovog grada. Ima i drugih razloga da te najurimo iz ovog okruga. To ću učiniti ja sada po nalogu mister Meja. Gubi se odmah! Mi ćemo te odvesti na stanicu. Otputovaćeš noćnim vozom.

Nastala je galama. Blek Bob je pogledao posmatrača unaokolo.

– Ima li neko primedbu na naređenje mister Meja?

Niko se nije usudio da se suprotstavi.

Dok se uspravio, mada ga je bolela svaka koščica i svaki mišić.

– Mene odavde može da otera samo maršal i to na osnovu zakonskih propisa. Ja neću napustiti Mejovil. Gde je maršal?

– Napred! Ako želiš da ostaneš ovde, moraćeš da se obračunaš sa mnom. Dakle?

Blek Bob je skočio sa konja i sklonio ga u stranu jednim udarcem po sapi-ma. Predvodnik je nosio svoja dva revolvera o pojasu. Bio je spreman.

– Potegni, Holideje! – riknu on. – Ti nosiš oružje.

– Ti znaš da su moje ruke isprebijane i krute, Blek Bobe – odvrati Holidej. – Dete bi sada moglo da puca brže od mene.

– Ma šta mi kažeš! – frknu Blek Bob. – To je tvoja lična nevolja. Ljudi, hvatajte ga!

Dva Mejova jahača su istovremeno sjahala i obojica skinula laso sa sedla.

Video je kako omče lasa kruže.

Blek Bob se zadovoljno cerio. On je Holideja pred očima celog grada hteo da vuče kroz ulice na lasu sve do železničke stanice.

Mada je znao da je to ludost, Dok je uhvatio revolver. Stavio je ruku na dršku oružja kada je prasnuo desni revolver Blek Boba. Predvodnik je neverovatno brzo povukao i izgleda da je pucao, a da pritom nije nišanio.

Tane je pogodilo Dokov „kolt” koji se delimično još nalazio u futroli i izbaci-

lo ga iz futrole. Pritom se kugla odbila od čelika revolvera i fijuknula preko desnog Dokovog ramena.

Rana je pekla kao vatra i žestoko krvarila. Revolver se nalazio u prašini.

Blek Bob je nanišanio preko ispružene ruke i sa još dve kugle odbacio Dokovo oružje ispod drvenog pločnika.

Dok Holidej je stajao tu bez oružja. Natečena desna ruka ga je jako bolela.

Već je zviznuo prvi laso, ali Dok ga je izbegao.

Ipak, drugoj omči nije mogao da umakne. Ona se obavila oko njegove ruke. Uzalud je Dok pokušavao da izvuče ruku.

Kauboje je okrenuo konja i poterao ga u galop. On je oborio Doka s nogu i ispustio divlji krik.

Drugi bacač lasa je ponovo imao u rukama omču. Oba kauboja su bili majstori svoga zanata, ljudi koji su umeli lasom da prave čuda.

Ovoga puta Dok nije mogao da se skloni od omče, koja se obavila oko njegovog desnog članka na nozi. Za levu ruku je već bio vezan.

I drugi kauboje koji ga je uhvatio lasom, poterao je svoga konja.

Dok je bio odbacivan čas na jednu čas na drugu stranu, pri čemu je progutao mnogo prljavštine. Krvario je.

Blek Bob je napunio revolver i ponovo uzjahao svoga konja. Hladnog pogleda posmatrao je kako njegovi jahači ponižavaju Holideja pred celim gradom.

Uvek kada je Holidej pokušavao da ustane, bivao je povučen.

Stanovnici Mejovila su nemo posmatrali.

Ipak, onda je Holideju uspeo da onog čoveka čija se omča nalazila oko njegove leve ruke, snažnim trzajem istrigne iz sedla. Oborio je kauboja baš kada je nitkov okretao svoga konja i pri pokretu u stranu nije imao čvrst oslonac.

Dok Holidej je potrčao što je brže mogao da uhvati konja.

Ipak, već ga je drugi jahač povukao nazad. Vukao je Doka kroz prašinu. Zatim je stao.

Dok je jedva uspeo da ustane. Čuo je topot konjskih potkovica, okrenuo glavu i video kao kroz maglu nekog jahača koji je galopirao.

Snažni konj, znak da se približava još jedan Mejov kauboje, pomisli je. Odbacili su ga u stranu i on se prevrnuo.

Obeshrabren, ostao je da leži. Još tri omče obavile su se oko njegovih ruku i oko levog članka na nozi.

Holidej je sada bio potpuno vezan. Kauboji su ga vezali za rog sedla i oterali su konje tako daleko u stranu da je Dok Holidej sa raširenim rukama i raskrečenim nogama ležao bespomoćno na leđima.

Džordžijanac je bio sasvim pokriven prašinom i izgledao je jadno. Krvario je iz mnogih rana.

– Hej, Bobe! – viknu jedan od kauboja koji su ga vezali. – Ovde imamo jedno tele. Da li da mu udarimo žig ili

da ga podvrgnemo onoj operaciji koja i najdivljijeg bika pretvara u pitomog vola?

– Odvedite ga na stanicu i kupite mu kartu – naredio je predvodnik. – Dajte mu piće i nešto za jelo da ponese za put. Holidej ne sme da se požali da su jahači „Western Star” ranča prema njemu bili škrti. Zatim ćemo se sresti u salunu.

– Ne! – viknuo je neko.

Kada se Blek Bob okrenuo, ugledao je Rubena Golijata na suprotnoj strani ulice.

Golijat se držao za jedan stub na pločniku i jedva je stajao na nogama.

– Nije u redu da tako s njim postupate – stenjao je bivši bokser. – Jedna cela grupa protiv jednog iznemoglog čoveka. Treba da se stidite!

Dva prijatelja povukli su Golijata natrag. Blek Bob je nabrao čelo.

– Ruben ne zna šta govori! – doviknuo je jedan od Golijatovih prijatelja. – Dobio je nekoliko jakih udaraca u glavu i sad bulazni.

– Toga će brzo morati da se reši – odvrati Blek Bob nabusito. – Ili nijedan „Western Star” jahač neće nikada više piti kod njega. Ja ću kasnije ponovo razgovarati s njim.

Blek Bob se obratio radoznalim posmatračima – Ruben Golijat i svi vi treba da nam budete zahvalni! Dok Holidej je izazivač nemira, kockar i revolveraš. On je pobedio Rubena jeftinim trikovima, jer na drugi način to ne bi mogao. Trebalo bi svi da se radu-

jete kad ga pošaljemo do đavola. Time naš lepi grad Mejovil i nas okrug ništa ne gube.

Polovično odobravanje i prihvatanje su odjeknuli.

Blek Bob se okrenuo u sedlu i izvadio bič. Znalo se da je predvodnik u stanju da udara tim bičem, ne vodeći računa koga pogađa – muškarca, ženu ili dete.

Ljudi Mejovila su se čuvali da ga ne razljute.

– Šta ja to čujem? – upita Blek Bob oštro. – Hajde, uzviknite tripot „ura” za Morisa Meja i njegove vredne čuvarre! Ali onako, iskreno! Dakle?

Jedan gradski većnik bele brade je viknuo – Hip, hip, hura!

I svi su prihvatili.

Šeširi su leteli u vazduh. Podvriskivanje je odjekivalo kroz ceo grad. Blek Bob je zadovoljno klimnuo glavom.

– Videćemo se u salunu – rekao je on četvorici jahača koji su vezali Doka.

– Onda ćemo ponovo da slavimo.

III

Kauboji su vukli vezanog Dok Holideja kroz grad. Sjahali su kod korala za stoku na železničkoj stanici.

Sada je Holidej dobio da pije vodu i to iz korita za napajanje stoke u koje su ga kasnije zagnjurili. Jelo se sastojalo od udaraca rukama i nogama.

Kauboji su odvukli skoro poluonesvešćenog Holideja na peron i tu su ga stavili na jednu klupu.

Džordžijanac je pokušavao da ponovo povрати snagu i oporavi se kako bi mogao da uzme revolver nekom kauboju. Ali kada se pomerio, primetio je da je vezan. Stavili su mu voznu kartu u džep jakne.

Holideju je vreme prolazilo brzo, jer je bio delimično u nesvestici i ošamućen od bolova.

U 10 sati uveče, čula se sirena voza koji se približavao. Kauboji su uvukli Holideja u voz. Međutim, nisu ga smestili u vagon za ljude, već u vagon za stoku.

Bacili su ga u slamu. Rekli su železničaru da ga odveže posle nekoliko milja od Mejovila. Jedan kauboj je stao raširenih nogu iznad njega. U svetlosti fenjera železničke stanice, Holidej je jasno video njegovo lice i upamtio ga. Čovek je pripadao teškoj kategoriji i imao je ožiljak u obliku krsta na levom obrazu.

Cerio se neprijatno i nadmeno. Ličio je na đavola koji tek što je došao iz pakla.

– Ako se usudiš da se još jednom pojaviš u ovoj oblasti, bićeš samleven, ti pasji sine! – reče lice sa ožiljkom.

– Sada si još i dobro prošao. Jesi li me razumeo ili treba da to ti ponovim još jednom?

Holidej klimnu glavom.

– Da, jesam – odgovorio je Holidej.

– Nameravate li i mene da ubijete, kao što ste ubili Redžinalda Tarnera?

– Bandit i kradljivac stoke dobio je pravednu kaznu, onu koju je zaslužio.

Ali ga nismo mi ubili. Kod tebe će već biti drugačija situacija. Lepše će biti s tobom. Sada se gubi i želim ti lošu vožnju, Holideje. I neka te đavo nosi pravo u pakao, gde ti je i mesto!

Kauboj je iskočio iz vagona. Vrata se zalupiše. Dok je čuo kako se vrata zatvaraju poprečnom šipkom.

Smrdljiva, vlažna slama. Lice mu je gorelo, rane bolele.

Zatim je lokomotiva pisnula ponovo i voz je polako krenuo.

Polumesec i zvezde slali su svoju bledu svetlost na Doka. On je teško koračao pored koloseka u pravcu severa. Pošto ga je železničar oslobodio veza, Dok je sišao s voza na prvoj stanici gde je lokomotiva uzimala vodu i ugalj.

On je morao natrag u Mejovil, ili nikada više ne bi mogao da pogleda sebi u oči u ogledalu.

Vozom je povratak bio lakši. Svež noćni vazduh bio je prijatan. Na jednom potoku se umio i koliko je mogao očistio svoje odelo. Osim toga, napio se i vode.

Gvozdena volja terala ga je napred.

U ranu zoru, kada je rumenilo u daljini najavljivalo dan koji dolazi, kada je priroda mirovala i sve bilo tiho, ugledao je Holidej sa obronka jednog brega kuće Mejovila, koje su delovale kao kakve utvare.

Nije gorelo nijedno svetlo.

Holidej je predahnuo i nastavio dalje mlitavim koracima.

Petlovi su se oglasili. Jutarnja magla se dizala sa reke kada se Holidej prikrađao kroz sporedne ulice. Njegov cilj bio je salun Rubena Golijata.

Holidej je stigao do salunske štale za konje, ušao unutra i s mukom se, kao neki stari čovek, popeo na seno.

Tamo se srušio kao klada.

Kada je došao k sebi, bilo je toplo pošto je sunce sijalo na krov. Seno je mirisalo na konje i na neki parfem koji u normalnim prilikama ne pripada štali. Holidej je otvorio oči.

Dženi Doson se nagnula iznad njega. Stavila je ruku na usta.

– Da li si ti Holidej ili njegov leš?

– Kako izgleda, još sam živ. Kaži to Golijatu.

Dok je čuo da se Golijat zauzeo za njega. Sada je sve zavisilo od toga da li je Dok dobro procenio. Na Zapadu je bilo izvesnih nepisanih zakona. Ranjenog, poštenog protivnika u muškoj borbi nikada ne ostavljaju da leži i crkne kao pas.

– Da li te je napustio razum kad si odlučio da se vratiš ovde?

– Ne pričaj, već dovedi Rubena.

Pet minuta kasnije, došao je bivši bokser i vlasnik saluna, obučen tako da se ne primeti zašto je došao ovamo. On je trljao oči kako bi rasterao san. Dženi Doson, u jahačem odelu, bila je ponovo tu.

– „Nazdravlje ti mušterija”, kako je imao običaj da kaže moj poočim – reče Golijat. Njegovo lice bilo je obeleženo Dokovim pesnicama i on je bio pognut

i nakrivljen na jednu stranu. Pravo je čudo da je uopšte mogao da se kreće. – Neka te đavo nosi, kučkin sine! Šta ćeš ovde? Skoro si me ubio. Trebalo bi da ti zavrnem šiju, ti prokleti kicošu! Šta tražiš ovde?

– Mi smo se borili pošteno, Ruben – odgovorio je Holidej. – Ja nisam bandit, a ni Redžinald Tarner. Cela banda s Mejovog ranča me je napala kada nisam mogao da se borim. Ali ja se nisam predao. Potrebno mi je samo dva, tri dana da povratim snagu. Onda ću tim lupežima vratiti ravnom merom. Drugi put me neće iznenaditi.

– A šta ja tu treba da radim? – upita Ruben. – Misliš li ti da ja imam gostionicu ili bolnicu? Zar ti ličim na dadilju ili medicinsku sestru?

– Ja ću negovati Holideja – ponudila se Dženi. – Krajnje je vreme da neko pokaže zube Morisu Meju i njegovim neotesanim kaubojima. Mejo sebe smatra svemogućim. Blek Bob...

Dženi je ućutala. Holidej je shvatio da je to nešto lično o čemu nije htela da govori.

– Njegovi jahači misle da sebi mogu da dozvole sve – nastavila je Dženi. – Mi ćemo smestiti Holideja u sobu u potkrovlju. Tamo će ostati sve dok se ne oporavi i ne bude sposoban za borbu.

Ruben je razmišljao.

– Blek Bob me je kasno sinoć tražio – reče on. – Već sam ležao u krevetu, ali on je naredio da me dovedu. Morao sam kod njega. Da, morao sam da se

vučem niz stepenice mada me je bolela svaka koščica. Zatim smo razgovarali u zadnjoj sobi. Blek Bob me je podsetio na to da moram uzeti kredit za ovaj salun i to kod banke koja pripada Morisu Meju. Sadašnji kredit još nisam vratio. Mejo me nikada nije požurivao. Blek Bob je rekao, ko nije za Meja, taj je protiv njega. I ko se Meju suprotstavi, njega će uništiti. Toliko je jednostavno. Ako te otkriju u mojoj kući, Holideje, ja sam u Mejovilu gotov.

Dok Holidej je seo. Mogao je kriknuti koliko je osećao bolove. Mišići su mu bili kruti, telo izubijano.

– Ako je tako, ja ću radije otići, Ruben. Valjda ću negde naći neko skrovište. Da li se bojiš i toga da mi pozajmiš jednog konja?

– Trenutak. Ja nisam rekao da to neću učiniti. Ja sam sâm na svetu i nikada mi se nije dogodilo da igram onako kako mi drugi svira. Momak koji me je pobedio u jednoj poštenoj borbi, mora nešto da vredi. Dobro, pristajem.

Dok se teško pridigao i stao na noge. Kako je čuo, Dženi Doson je prošle večeri imala slobodno veče i rano otišla u krevet. Kada je ujutru htela da izađe iz štale, čula je na senu Dokovo disanje i pogledala.

Holidej je ušao u saluna na zadnja vrata. Ruben je stanovao iznad saluna koji je zvao šampionsko gnezdo.

Soba u potkrovlju bila je opremljena kao soba za goste. Rubenova soba nalazila se sprat niže.

– Preko dana je ovde prilično toplo – objasnio je Ruben.

– Ali ti možeš otvoriti krovni prozor i vrata. Ovde osim mene ne dolazi niko drugi.

– I mene – reče Dženi. – Ja ću te negovati, Holideje, onda ćeš se oporaviti brže.

– Završiće on na „brdu čizama” – proricao je Ruben Golijat.

– Na čijoj strani je u stvari maršal Holifild? – upita.

– Ovde postoji samo jedna strana – mumlao je Ruben.

– Ili pripadaš njoj ili si gotov. Vernon Holifild ima u Mejovilu malo problema. On to izgleda jako voli. Dosad se nikada nije suprotstavio interesima „Western Star” ranča.

– Zašto juče nije reagovao?

– Nije bio u gradu. Seler je došao kod njega i prijavio krađu konja. „Sellers” farma nalazi se na samoj granici okruga. Zato se Vernon Holifild brine i o njoj. On je gonio konjokradicu, jer ako se zločin desi unutar okruga, maršal mora goniti odbeglog zločinca ako postoje ikakvi izgledi za uspeh.

– Da li je kod Selera stvarno ukraden jedan konj ili je to bio samo trik da se maršal udalji iz grada?

Ruben se osmehnuo.

– Ja pre mislim da je to bio trik – reče on. – Mejo nije hteo da kompromituje maršala. O da, mister Mejo je inače

jako fin čovek i uvek misli na to da ne uprlja svoje čiste ruke. On zastupa zakon i ponaša se na odgovarajući način.

– Zakon ne sme da se zloupotrebljava, niti iskrivljuje. Njegovo tumačenje mogu da vrše samo legalno ovlašćena lica. Ko zloupotrebljava zakon, isto tako je zločinac kao i onaj koji ga krši.

– Nemojte ovde da vodite raspravu – opomenu ih uvek praktična i mudra Dženi. – Ruben, donesi toplu vodu. Skini se, Holideje. Ili pak hoćeš da te kupam i previjem ti rane preko ode-la?

IV

– Šta želiš od mene, konja i oružje?
– upita Ruben Golijat Holideja drugog dana njegovog boravka. – Nećeš ništa drugo?

Pitanje je bilo ironično.

– Za sada ništa – odgovori Dok. – Šta je bilo sa mojim stvarima koje sam ostavio u Mejovilu?

– Uzeo ih je maršal na čuvanje.

– Onda ću ja razgovarati s njim. Ali pre toga mi je potreban revolver.

– Dobro. Razmišljao sam o tome, Holideje, što si mi ispričao. Sklon sam da ti verujem da je Redžinald Turner stvarno bio savezni maršal, a ne bandit. Da je Moris Mejo veliki čovek ovde u zemlji, to već znaš. Njegovog protivnika Džared Mozlia i njegove noćne sokolove niko još nije uhvatio. Džared Mozli nije još nikada bio u

Mejovilu. Ali farmeri i stočari, mnogo trpe zbog njega. Banditi se ne usuđuju da dođu na „Western Star” ranč. Oni se drže samo malih rančera.

– Da li je moguće da tu postoji neki sporazum?

– Kako to misliš?

– Džared Mozli ostavlja Mejov ranč na miru, a zato Mejo ne dira njega. Kada Džared Mozli i njegova banda napadaju male rančere i naseljenike, onda to Meju odgovara, zar ne?

– O čoveče, na to nisam nikad pomislio. Ja ne znam da li se to može verovati za Meja. Možda je to jedan prećutan dogovor. Sve dotle dok Džaredova banda ne krađe Mejovu stoku, sa njegovog ranča neće krenuti potera za banditima.

– Onaj ko je moćan i jak, dužan je da pomogne slabima i ugnjetavanima. Mejo je u najmanju ruku kriv što dopušta da Džaredova banda pljačka siromašne rančere.

– To on svakako i čini, i to rado. Kada neko napusti farmu ili ranč pošto potpuno osiromaši, u strahu za sopstveni život, Mejo kupuje zemlju od njih za smešno malu cenu. Tako postaje sve bogatiji i moćniji. I nijedan šerif ne staje tome na put pošto niko više ne želi da prihvati šerifsku zvezdu.

Dok je zbog svega što je saznao svakako morao da upozna Meja lično.

Ali najpre je trebalo da ode kod maršala da dozna kako se može stići do „velikog” Meja.

Holidej je hteo da sačeka dok ne padne mrak. Ruben je imao posla u salunu. Dok Holidej je vežbao sa praznim revolverom koji mu je dao Ruben. Kretao se da bi olabavio svoje mišiće. Ruben je ponovo već bio krenuo na posao.

Svakako da bivšeg boksera Mejovi revolveraši nisu mučili kao Doka Holideja.

Holidej se već ponovo osećao mnogo bolje. Obradovao se što može da napusti sobu u potkrovlju u kojoj se osećao kao u zatvoru.

Stepenice su škripale.

Munjevito se okrenu nazad i kliznu prema vratima iza kojih se sakrio.

Da ga nije Ruben Golijat odao? Ili se pak neko šunjao iza njega?

Vrata se otvoriše. Njegove strepnje su bile uzaludne. Na vratima se pojavila Dženi Doson.

Ušla je unutra.

Njena zlatna kosa blistala se na suncu. U haljini mu se mnogo više dopala nego u kostimu koji je nosila kao salunska zabavljačica. Dženi je nosila u ruci korpu prekrivenu čaršavom.

Osvrnula se na sve strane. Doka Holideja nigde nije bilo!

A onda se trgla. Uplašila se kada je pogledala iza vrata i primetila Holideja sa revolverom u ruci.

– Holideje!

Dok Holidej je vratio revolver u futrolu. Pogledao ju je veselo i nasmešio se.

– Halo, Dženi. Lepša si ovako obučena. Tačnije, lepša si nego ikad.

Osmehnula se.

– Evo tvog ručka – kazala je ona.

– Uz to i boca brendija. Možda dobiješ i masažu...

Džordžijanac razvuče usta u širok osmeh.

– To bi zaista bilo lepo do tebe – kazao je on. – Osim ako imaš nešto sa Rubenom... – Zastao je. – Jer, Ruben je postao moj prijatelj.

Ona odmahnu glavom.

– Ruben ponekad posećuje jednu udovicu i s njom provodi strasne trenutke – objasnila mu je Dženi. – Zamenite on nije onaj pravi muškarac niti pak ja idem uz njega. Ne, ja sam slobodna, kao ptica na grani Dok Holideje.

Holidej se zadovoljno smeškao.

– Onda muškarci u Pinihold okrugu mora da su slepi kad ne vide takvu lepotu.

Dženi se zadovoljno osmehnula i krenula prema njemu. – Ti si čovek koga sam čekala – uzdahnula je devojka.

* * *

Zakari je stajao pored šanka u salunu. U ovo vreme u salunu je bilo malo gostiju. Jedna salunska zabavljačica je igrala karte sa dva stara smešna čoveka i varala ih bez stida. Ali starci nisu marili pošto je ona pokazivala svoje lepe noge i prilikom deljenja karata dozvoljavala im da zavire u ono što se nalazilo ispod dubokog izreza na haljini.

Zakari je radio kao pratilac kočije za jednu ovdašnju putničku i tovarnu liniju. Bio je često u gradu.

– Kaži mi, Zakari, vi često prevozite skupocene stvari, takođe i kroz Big Horn planine?

– Naravno – odgovori Zakari i otpi gutljaj svoga viskija. – Zašto pitaš, Ruben?

– Prevoznu liniju „Old Vest” su oduvek napadali Džaredovi banditi?

– To je tačno. Pre pet godina bio je poslednji napad. Od tada vlada mir. Ja tada još nisam bio ovde. Džaredu Mozliu i njegovim banditima ne bih preporučio da se nađu ispred cevi moje puške.

– Priča se da je liniju „Old Vest” već davno kupio Mejo.

– Osamdeset procenata teretne linije pripadaju njemu. Zašto te to odjednom interesuje, Ruben?

– Eto, samo tako.

– I mene interesuje ponešto. Dženi Doson odjednom provodi jako mnogo vremena u tvojim prostorijama, Ruben. Takođe, počela je da kupuje mušku odeću i veš.

– Pa šta? Šta se to tebe tiče? Zar sam ja toliko ružan da se ne dopadnem jednoj takvoj devojci kao što je Dženi?

– Ali ona kupuje pantalone i košulje koje tebi uopšte ne odgovaraju. Kako ćeš to objasniti?

Između dva čoveka sevnula je mržnja. Zakari još nije oprostio Golijatu što je propustio da ubije Holideja još kada ga je prvi put sreo. Rubenu je

palo na pamet da su vlasnik dućana u kojem je Dženi kupila stvari za Doka i Zakari, dobri prijatelji... Uz to, trgovac je bio velika pričalica.

– Sigurno će ih poslati svom bratu u Frimontu – objasnio je Ruben.

– Meni uopšte nije poznato da ona tamo ima brata.

– O tome šta ti sve ne znaš, Zakari, mogle bi se napisati debele knjige. Na šta ciljaš?

– Kažeš da si počeo nešto i da je uspelo. Da možda nisi privoleo Dženi da ti postane ljubavnica?

– Nisam rekao ništa, zapravo, ja sam džentlmen ako nisi znao.

– Tako i izgledaš sa naduvenim licem i tvojim vodnjikavim očima. Dženi ima jednu kolibu u gradu. Znaš li ko je tamo povremeno posećuje?

– Ne, do đavola. O privatnom životu onih koji rade kod mene nikada se nisam interesovao. Ko to tamo dolazi? „Bik koji sedi”?

– Ne, Blek Bob. Dženi pripada njemu. Pa to zna ceo grad.

– Gle ti, gle ti! Uvek nešto novo. Kad si toliko lukav, Zakari, da li znaš možda, šta je tečnije od vode?

– Viski.

– Ne. Jedna jako pametna krtica koja zabada svoj nos svuda i brine se o stvarima koje je se uopšte ne tiču. Ostavi me ubuduće tvojih glupih razgovora ili ćeš svoj viski morati da piješ na nekom drugom mestu.

– Ali ti si me prvi pitao.

Ruben je otišao nekoliko koraka u stranu i okrenuo mu leđa. Golijat stvarno nije ništa čuo o Dženi i Blek Bobu. Naravno da je Ruben primetio da je Dženi bacila oko na Holideja. Uz to je izazvala sumnju svojim kupovinama.

Kao i svuda, bilo je takvih ljigavih ljudi koji jednom tako moćnom čoveku kao što je Mejo, tajno dostavljaju obaveštenja šta se dešava u gradu i okolini. Rubena je svrbeo vrat. Šta će ispasti od svega toga, pitao se on.

Sada je najvažnije bilo da ostane hladnokrvan.

Večernji sumrak je već bio pokrio grad kada je Dok Holidej kroz sporedne ulice koračao prema šerifovoj kancelariji. Preko ramena je imao jedan stari pončo, a na lice je bio natakao veliki šešir Rubena Golijata.

Revolver je nosio za pojasom.

Holidej još nije bio ni stigao do kancelarije, kada se ispred njega stvorio neki čovek sa sačmaricom ispred sebe.

Holidej je prepoznao kratkonogu figuru čoveka širokih ramena. Maršal Holifild. Maršal je imao šešir na obrijanoj glavi.

– Halo mister, opet se vidimo.

Prišao je bliže. Cevi sačmarice nisu bile uperene u Doka. Ipak, maršalu je bilo potrebno samo nekoliko santimetara pa da cev bude uperena tamo gde je to potrebno.

– Kuda ćete? – upita on.

– Kod vas.

– To sam već i mislio. Video sam vas iz daljine i prepoznao sam vas. Prema vama su bili grubo.

– A vi niste bili tu da me branite.

– Ne mogu ja istovremeno da budem na više mesta. Vi mi stvarate gomilu problema, Holideje.

– Ja rešavam probleme koji ionako već odavno postoje, maršale. Ali da li mi moramo o tome da razgovaramo na ulici? Kako bi bilo da odemo u vašu kancelariju?

Maršal je klimnuo glavom i spustio pušku.

– U redu. Ali čekajte deset minuta pre nego što kucnete na zadnja vrata. Hoću da pošaljem nekud mog starog pomoćnika. Ne verujem mu.

– Proći ću kroz prednja vrata, Neću više da se skrivam.

Maršal je razmišljao. On je bio čovek koji o svemu dobro promisli. Klimnuo je glavom po drugi put.

Deset minuta kasnije, Dok je kucnuo na vrata. Maršal ga je pustio unutra. On je bio zatvorio prozore. U onoj kancelariji u kojoj je Holidej već bio s njim, ponudio mu je ovog puta mesto da sedne. Holidej je seo iza izgrebanog pisaćeg stola. Maršal je uzeo ostatak cigarete iz pepeljare i stavio ga u usta.

– Počnite. Gde ste bili poslednja dva dana?

– U jednom skrovištu izvan grada – lagao je Dok Holidej. Nije hteo da oda Rubena Golijata i Dženi. – A sada pi-

tam vas, maršale. Vi čuvate moje stvari. Hoćete li da mi ih vratite?

– Otkud to znate?

– Imam ja i neke veze.

– Dobro. Konj, oružje i sve ostalo stoje vam na raspolaganju. Ali to nije jedini razlog što ste me potražili, siguran sam u to.

Dok Holidej klimnu glavom.

– Vi znate kako su postupali sa mnom. Uostalom, da li su uhvatili kradljivca konja? Da li je uopšte postojao?

– Bilo je tragova. Konjokradicu nisam uhvatio. Konj mu je izgleda umaкао, jer se ponovo vratio na „Selters” farmu. Ja sam uzaludno jahao kroz predeo.

– Šta nameravate da uradite protiv Mejovih revolveraša, maršale? Bio sam napadnut i mučen. Hteli su da me oteraju iz grada. Da li vi to odobravate?

– Ne, nipošto.

– To je jasan odgovor. Mi se, dakle, slažemo u tome da se kod postupka Blek Boba i njegovih kaubojara radi o jednom brutalnom delu van zakona?

– Da.

– Šta ćete uraditi?

– Ja sam Blek Bobu i ostalim učesnicima poslao poziv da se pojave pred sudijom u Mejovilu. Mi ovde imamo dvaput mesečno suđenja na koja dolazi sudija iz Linkolna. Za lakše prestupe određujem ja kaznu, novčane kazne i kazne zatvora do mesec dana.

Ono što se vama dogodilo, nije mali prekršaj, Holideje.

– I ja tako mislim. Verujete li da će Blek Bob narediti revolverašima da se odazovu pozivu?

– To moramo pričekati. U protivnom, on se ne sme pojaviti u Mejovilu. Inače ću ga uhapsiti do sledećeg suđenja.

Maršal Holifild je odgovorio na Dokov hladan pogled. On je stajao iza toga što je kazao.

– To se Meju neće dopasti, maršale. A ni mnogim građanima Mejovila. To bi imalo loše posledice po vas.

– Ja sam se upleo, Holideje. Prema tome, ne smem biti ni na čijoj strani i moram zastupati zakon bez obzira na ugled ličnosti. Tome sam uvek težio. Ja sam samo jedan mali gradski maršal. Imam ženu i dvoje dece i potrebna mi je plata. Ipak, posle onoga što se dogodilo pre dva dana, ja ne mogu drugačije. Čak i ako moram da delim sudbinu dva ubijena šerifa.

Zavladala je tišina posle tih reči. Holidej je ustao i pružio maršalu ruku. Holifild ju je prihvatio.

– Vi ste u pravu, maršale. Treba da se držimo jedan drugog.

– Ja se ne držim nikoga, ja samo izvršavam svoju dužnost. Ako napravite neki prestup, ja ću i vas isto tako kao i drugoga izvesti pred sud, Holideje. Šta nameravate da uradite sledeće?

– Odlazim ponovo u hotel. Zatim ću jahati malo unaokolo i dobro ću se osvrnuti na sve strane. Učinilo mi se da su neke stvari čudne. Gde mogu da

nađem naseljenike čiju zemlju Mejo još nije uspeo da prigrabi?

– Mislim da znam na šta mislite. Ja ne želim da kažem ništa protiv mister Meja. On kupuje zemlju po povoljnim cenama. To mu ne može niko zabraniti.

– Nije lepo da se koristi nevolja drugih ljudi pošto im se zapreti da će biti uništeni.

– Redžinald Tarner je isto tako pričao. Ako hoćete da nastavite njegov posao, naći ćete potrebne dokaze. Onda ću ja lično pisati guverneru i državnom maršalskom uredu i založiću se za promenu prilika u Pinihold okrugu. Da je čovek moćan i bogat, to nije dovoljno. Pa pokušajte, Holideje, na Papilon Kriku. Tamo se nalaze naseljenici čiji je vođa jedan tvrdoglavi crvenokosi Irac po imenu O'Donel. Čuje se da ih je Džaredova banda teško oštetila. Ipak, dosad se oni žilavo bore na svojim porodičnim imanjima. Papilon Krik i okolna zemlja služe „Western Star” ranču kao ispaša za stoku preko zime.

Pokazao je Doku Holideju na karti gde se nalazi ta zemlja koju Mejo još nije kupio. Dobio je od maršala svoj „kolt”, „vinčesterku”, lekarsku torbu i ostale stvari koje su se nalazile u hotelu. Njegov niklovani „kolt” je u najmanju ruku tražio generalno čišćenje. Potom je prebrojao svoj novac. Sve je bilo tu do poslednjeg centa.

– Vašeg konja možete naći u štali za iznajmljivanje, Holideje.

Na vratima se Holidej još jednom okrenuo.

– Kakav je ovo grad, maršale? Zašto svi građani savijaju glave pred Morisom Mejom? Postoji li nada da će se to nekada promeniti?

– Ja ću odgovoriti na vaša pitanja po redu – zastao je za trenutak i nastavio. – Grad i Mejov ranč osnovao je otac Morisa Meja. Starac je bio tiranin i njegov jedini sin je sasvim na njega. Stari Mejo je oteo ovu zemlju od Indijanaca. Mada je bio jako grub, ipak je bio pravedan. Jednom je u poslednjem minutu sa svojim kaubojima spasio grad kada su Sijuksi hteli da ga sruše sa zemljom. Mejo je osnovao prvu liniju za poštanske kočije i uradio mnoge druge stvari. Zato je grad dobio ime po njemu. Njegov sin drži sve glavne položaje u Pinihold okrugu. Teško mu se može suprotstaviti.

– Ima li decu?

– Jednu kćerku. Doroti Ima negde oko 25 godina. Za koga se ona uda, taj će biti njegov naslednik u budućnosti.

Holideja je sve više interesovao Moris Mejo. On se oprostio od maršala, zahvalio mu na svemu što je učinio za njega i izašao iz prostorije.

V

Dok Holidej je prolazio pored saluna, kada je čuo da ga neko zove. Ispred saluna primetio je desetak konja.

– Hej, ti tamo, nalickani kicoše! Da, na tebe mislim. Okreni se kada Mejovi kauboji razgovaraju s tobom.

Holidej je pogledao preko ramena i po navici, unaokolo. Njegovom oku nisu promakli ni krovovi i uglovi malih ulica i kapije.

Ispred saluna su stajali jedan krupan, snažan kauboj i jedan mršavi, srednje visine. Ostali kauboji su stajali u pozadini ili su se kretali po salunu. Ko se našao u blizini, radoznalo je čekao da vidi kako će se Holidej ponašati prema Mejovim kaubojima.

Dok se okrenuo polako nazad sa „vinčesterkom” u rukama.

– Šta hoćete od mene?

– Tebi je naređeno da se više nikad ne pojaviš ovde. Kako to da si se usudio da dođeš u Mejovil?

– Razmisli o tome, možda ćeš se setiti. Kažite vašem gazdi da želim da razgovaram s njim.

Obojica kauboja nisu prisustvovala kada je Blek Bob sa svojim revolverima napao Doka Holideja. Holidej se okrenuo i hteo je da ide dalje.

Tada prasnu pucanj. Mršavi kauboj je ispalio metak. Dok je čuo kako je opasno zrno prozviždalo pored njegove glave. On je okrenuo cev puške naniže i polako se okrenuo.

Tada je pošao prema dvojici kauboja koji su stajali suprotno od njega, osvetljeni svetlošću iz saluna. Mršavi kauboj je držao u ruci revolver čija cev se još uvek pušila. Cev je bila ipak spuštena.

– Stani! – viknuo je on kada je Dok napravio još nekoliko koraka. Holidej je išao dalje. – Stani ili pucam!

Dok Holidej je za trenutak zastao. On je držao „vinčesterku” popreko na butinama. Iz tog položaja nije bilo moguće da puca brzo.

– Baš sam sada bio kod maršala. On je poslao Blek Bobu i vašim drugim prijateljima poziv za suđenje. Ako budeš pucao na mene, to će biti ubistvo.

Dok je govorio, Holidej je koračao dalje. Dva kauboja nisu znala šta da rade. Oni su bili navikli da svako pogne glavu pred njima. Gledali su jedan u drugoga.

Holidej je već bio stigao do njih.

– Nazad!

Mršavi podiže revolver. Tog trenutka, Holidej ga je pogodio kundakom. Tada je zamahnuo i ulevo. Pogodio je i visokog kauboja koji je bio krenuo pesnicama na njega.

Oba kauboja ležala su na zemlji. Stenjali su. Holidej je stajao raširenih nogu iznad njih. Sada je „vinčesterka” bila okrenuta drukčije, spremna za paljbu.

Pogledao je ljude koji su se nalazili ispred i u salunu. On nije znao tačno ko su sve bili Mejovi jahači. Kod nekih se to jasno videlo.

– Ovo neka vam bude pouka – rekao je dvojici kauboja koje je oborio. Okrenuo se ostalima – Hoće li neko da se upusti sa mnom u okršaj?

– Ne! – viknuo je neko iz pozadine. Holidej pogleda preko ramena. Ugledao je maršala Holifilda kako trči ovamo. – Ja ovde ne trpim nikakvo pucaње. Šta se dogodilo?

– Ja nisam hteo da započinjem kavgu
– odgovori Holidej. – Išao sam mirno ulicom.

– To treba da mi ispriča neko drugi.

Holifild je pitao one koji nisu učestvovali. Uskoro je dobio tačnu sliku. Snažni kauboj se držao za obraz. Ustao je.

– Da li ćete sada uhapsiti Holideja?
– upita on.

– Tebe ću uhapsiti i tvog drugara. Ja ne trpim u Mejovilu pucnjavu pri kojoj mogu da nastradaju nevini ljudi. Onaj koji je pucao, platiće sto dolara u državnu kasu. Noć ćete obojica provesti u „kavezu”.

– Ne možete biti ozbiljni, maršale.

– Pomozi svom drugaru da ustane i napred!

Holifild nije hteo da raspravlja sa ostalim kaubojima.

– Ako se lepo vladate, biće bolje za vas. Ja ću posle toga razgovarati sa mister Mejom da vam održi lekciju. Vi mislite da vam je sve dozvoljeno. Ali u Mejovilu se još uvek ja brinem za red i mir.

Dok Holidej se osmehnuo kada je video kako je maršal razoružao kauboje i poterao ih napred sa sačmaricom u ruci.

Kada se pojavio Holidej, hotelski službenik je razvukao lice kao da je zagrizao najkiseliji limun. Plačnim glasom objasnio mu je da je soba na žalost izdata drugom.

– Ja ne verujem u to. A i da jeste, izbacicu ga. Ja sam platio za 14 dana unapred.

– Vi možete da dobijete vaš novac natrag, mister.

– Ali ja hoću sobu!

Zaplašen Dokovim izgledom i osećajući preteću hladnoću čeličnosivih očiju, hotelski službenik je popustio. Dokova soba, naravno, nije bila zauzeta. On ju je pronašao i ubrzo se opružio na krevetu. Nedostajala mu je slatka Dženi Doson. Ali ne zadugo.

Kratko pred ponoć, poleteli su kamenčići prema prozoru koji se nalazio prema dvorištu. Holidej je ustao i zagledao se kroz prozor. Pritom je pazio da stane tako da ne bude meta nekog strelca. Otvorio je prozor.

Dženi Doson je stajala obasjana mesečinom.

– Pusti me kod sebe – prošaputala je ona kada je Holidej promolio glavu.

– Trenutak.

Uzeo je petrolejsku lampu i sišao do recepcije. Nije bilo nikoga. Uzeo je ključeve i otvorio zadnja vrata. Dženi mu polete u naručje. Osetio je pritisak njenih grudi i miris njenog tela.

– Zar si mislio da ću odustati od tebe?

– Ne! Ali ti si ponešto i rizikovala. Ja nisam omiljen u Pinihold okrugu. Ko se upusti sa mnom u bilo kakav odnos, dobija čitavu gomilu neprijatelja.

Vatreni poljupci devojke zatvorili su usta Doka Holideja.

– Baš me briga za to – reče Dženi.

Holidej je potom odveo Dženi u svoju sobu.

* * *

Sledećeg jutra, Holidej je doneo doručak koji je bio dovoljan za dvoje. Dženi je zatim izašla iz hotela na prednja vrata. Pevušila je. Mali portir je gledao za njom i naočare mu skliznuše niz nos kada je ugledao njihanje zadnjeg dela tela devojke i njene divne noge.

Holidej se uputio u štalu za iznajmljivanje konja. Otišao je u najveću i dobro snabdevenu radnju i zatražio revolver i nove bisage. Pošto nije bilo nijednog ni drugog, uputio se u druge radnje. U gvoždari gde su se prodavale sve moguće stvari, dobio je ono što mu treba.

Ipak, još pre nego što je Holidej stigao do saluna, stao mu je jedan kauboj na put.

– Mister Holideje – reče on učtivo – mister Mejo bi rado razgovarao sa vama. On vas čeka u salunu i moli vas da dođete. Da li prihvatate njegov poziv?

– Da, rado.

Holidej je odmah krenuo za kaubojem. Mnogi radoznalci su to posmatrali. I ta vest raširila se brzo u gradu.

Dok je išao sa kaubojem kroz jednu uličicu. On je mogao da pogleda u dvorište saluna. Tamo su stajale u senci kočije za dva konja, sa kožnim krovom sa inicijalima „MM” na lakiranim vratima. To je svakako bilo vozilo

Meja. Konji su bili ispregnuti i odvedeni u štalu.

Ispred saluna, kao i u senci nadstrešnice, čekali su kauboji. Oni su se bili naslonili nemarno na zid ili su sedeli na ogradi i u pletenim korpama. Na okruglom stolu nalazio se bokal sa pivom. Među kaubojima se nalazio mršavi Zakari. Dok je suzio očne kapke kada ga je ugledao.

Jasno se setio siluete podmuklog bacača noža koji je pobegao ispred njega. Zakari je izbegavao njegov pogled.

Kauboj koji se obratio Holideju, pokazao je rukom prema ulazu u salon. Holidej je ušao kroz pokretna vrata. Salon je bio otmeniji nego „šampionsko gnezdo” Rubena Golijata. Ovde su bile tapete i plišane zavese, a u jednom delu saluna nalazile su se stolice presvučene zelenim somotom. Ogdalo iza sjajnog, blistavog bara, bilo je uokvireno zlatnim ramom. Mesingane lampe su sijale.

Nekoliko najuglednijih ljudi sedeli su u salunu ili su stajali pored šanka.

Mejo je sedeo za jednim okruglim stolom u uglu pored pozornice čija je zavesa sada bila spuštena. Mejo je mogao sa svog mesta da vidi sve, a i svi da vide njega. Holidej je odmah znao koga ima ispred sebe, mada je Morisa Meja prvi put video.

Prišao mu je. Mejo je bio dežmekast, čovek nabijen salom i mišićima. Na sebi je imao svetlo odelo i kravatu. Oči su mu bile svetle i hladne, njegovo lice bila je stvrdnuta, debela grimasa.

Mada je imao preko stotinu kilogra-
ma, nije delovao nezgrapno ili tromo,
već je izgledao kao snažni razbijač.

To je bio čovek pod čijom pesnicom
je ceo okrug saginjao glavu. Pokazao
je jednu stolicu.

– Sedite.

Njegov glas je zvučao kao da izdaje
naređenje. Kada je Holidej seo, ponu-
dio ga je cigarom iz srebrnog pribora
za pušenje i jednim pićem iz boce bur-
bona koja je na etiketi imala Mejove
inicijale.

– Nešto naročito. Posebno su mi ga
poslali iz Nju Orleansa. Naime, jedi-
nog dobrog burbona ima samo u juž-
nim državama.

Holidej je uzeo burbon.

Mejov pogled je prostrelio Holide-
ja. Mejo je bio čovek kome se ništa
nije moglo zameriti. Podigao je svoju
čašu.

– U vaše zdravlje, Holideje. Ja moram
da se izvinim zbog ponašanja moga
predvodnika i mojih kauboja prema
vama. To je nečuveno. Ja vam nudim
naknadu za pretrpljene bolove i sva-
ko drugo zadovoljenje koje je moguće.
Blek Bob i ostali učesnici su strogo
kažnjeni. Tako nešto se neće više ni-
kada dogoditi. Povucite vašu prijavu,
Holideje, mi ćemo tu stvar srediti iz-
među sebe.

– Radi se o kršenju državnog zako-
na. Maršal kažnjava po zakonu, bez
obzira šta ja učinim.

Mejo je odmahnuo rukom. – Ama tu
nema šta, gradsko veće će se složiti i

maršal će se smiriti. Ja ne znam ka-
kav je đavo ušao u moje kauboje. Ja
sam im u poslednje vreme dao mnogo
slobode. Sada su dobili tačna uput-
stva kako da se ponašaju. Time mora-
te ipak da budete zadovoljni?

Pošto je Dok Holidej ćutao, Mejo je
uzeo svoju crnu, omanju torbu. Izva-
dio je svežanj novčanica i izbrojao Ho-
lideju svojom debelom rukom deset
novčanica od sto dolara.

– Evo. To je dvostruka godišnja za-
rada kauboja. Sve je bio jedan običan
nesporazum. Vi možete da radite za
mene.

– Ko je poslao dvojicu revolveraša
koji su me čekali na železničkoj stani-
ci kada sam stigao?

– Otkud znam? Ja nisam.

– Postojao je neko ko je znao da ću
ja doći. I ko je mogao da im plati za
to?

– Vi imate mnoge neprijatelje, Holi-
deje. Razmislite o tome ko sve dolazi
u obzir.

– To je tačno. Ali niko od tih ljudi
nije mogao znati da putujem u Mejovil
i kada ću stići.

– Do đavola! – zagrmio je Mejo. –
Sumnjate li na mene?

– Da.

Novčanice dolara stajale su poređa-
ne ispred Doka Holideja neditnute.
Uzeo je jednu od njih i okrenuo je. Po-
smatrao ju je pažljivo sa obe strane, a
zatim je okrenuo prema svetlosti da bi
video vodeni znak. Zatim je klimnuo

glavom, vratio novčanicu i izvukao svoj revolver.

– Šta to treba da znači? – upita Mejo zbunjeno.

Holidej ga je pogledao bez ikakve ljubaznosti. Gurnuo je revolverom novčanice sa stola tako da su one pale na pod. Svi u salunu su ih posmatrali. Više Mejovih kauboja je ušlo unutra. Neki su seli, a neki stajali na pristojnom rastojanju od svog gazde.

– Moj revolver se ne može kupiti – reče Holidej i stavi revolver na sto, na dohvat ruke. – Ja uopšte nisam revolveraš koji se može kupiti.

– Za koga vi radite? Ko vas je poslao ovamo?

– Hoću da utvrdim šta se dogodilo sa Redžinaldom Tarnerom. On je bio moj prijatelj.

– Ja verujem da vi možete naći Redžinalda Tarnera – odvrati Mejo s mržnjom u očima. – Ali ne više na ovom svetu. Tarner je radio sa Džaredovom bandom. On je zloupotrebio svoju maršalsku zvezdu, ako je uopšte i bio savezni maršal. Ne znam ko ga je ubio, ali sigurno je mrtav.

– A tri šerifa? Dva su ubijena, jedan je ostao bogalj. Da li su i oni radili zajedno sa Džaredovom bandom i zloupotrebili svoj položaj?

– Da li sam ja čuvar šerifa Pinihold okruga? Vi dakle odbijate moju ponudu, Holideje?

– Meni je stalo do istine i pravde.

– Neka to napišu na vašem nadgrobnom kamenu.

– Da li je to pretnja?

– Ja ne pretim nikada, ja samo opominjem. Odnosi u Pinihold okrugu su dobri onakvi kakvi jesu. Vi ste uneli nemir, mister, kao što je Redžinald Tarner učinio pre vas. Ovde će ponovo doći novi šerif. Ali vi nam niste potrebni. Samo smetate.

Dva čoveka pogledaše jedan u drugoga. Oni su bili neprijatelji i znali su to. Holidej je ustao i stavio revolver u futrolu.

– Ja vas sada pitam nešto, ciljajući na vašu čast i savest, Mejo. Da li ste vi ubili Redžinalda Tarnera i dva šerifa, a trećeg osakatili? Odgovorite mi ovde pred svedocima. Gutanje ću shvatiti kao strah od odgovora.

Mejo se iscerio na ovaj neočekivani šahovski potez Holideja. Ustao je i pokazalo se da po visini tela jedva zaostaje za Dokom.

– Časti mi i savesti, to nisam bio ja – reče on glasno, tako da je svako u salunu mogao da čuje. – A ako me sada nazovete lažovom, Holideje, nećete izneti živu glavu odavde.

On nije blefirao. Videlo se da Mejo ne nosi oružje, ali verovatno ima džepni revolver ispod jakne ili u rukavu. Dok je znao da će Mejo potegnuti revolver ako ga on optuži za laž, a znao je takođe da će u tom slučaju morati da ubije Meja, a da će posle toga i sâm biti ubijen od strane njegovih kauboja.

Mejo je bio surov i imao je dosta hrabrosti da rizikuje svoj život. Dok je hladnokrvno gledao u njega.

– Istinu još ne znam. Ali ću je otkriti, mister Mejo, i onda ću vam reći da li ste lažov ili niste.

Mejo nije napravio nikakvu grimasu. Stajao je mirno kada se Dok okrenuo, uzeo svoj šešir sa čiviluka i napustio salun.

– Treba li da ga naučimo pameti, mister Mejo? – upitao je jedan kaubojski revnosno.

Iza Holideja se zatvoriše salunska vrata.

– Jezik za zube! – ciknu Mejo ljutito prema kauboju. – Budite svi mirni.

Mejo je izašao napolje teškim korakom. U prolazu je stavio na glavu svoj svetli šešir sa širokim obodom. Hiljadu dolara je jednostavno ostavio na podu. Jedan od njegovih kaubojskih ih je pokupio i nosio ih iza Meja.

Sa licem crvenim od besa, stavio ih je u torbu. Konji su već bili upregnuti u njegovu kočiju. Mejo se popeo u kola i poterao dva belca.

Na ulici je Mejo za trenutak zastao. Njegov pogled je prelazio preko ljudi ispred saluna i zaustavio se na Zakariju. Mejo je načinio jedan kratak, gazdinski pokret bičem. To je trajalo samo trenutak.

Veliki rančer poterao je konje.

U oblaku prašine, bezobzirno terajući konje, jurio je Mejo iz grada. Kada je prošao pored Holideja, nije ga udočio nijednog pogleda. Dok Holidej je video velikog rančera kako nestaje u oblaku prašine.

On nije znao da je Mejo posle napuštanja grada skrenuo prema Vestonu i vozio u prirodu. Tamo je čekao iza jednog uzvišenja.

Zakari je uskoro posle velikog rančera izjahao iz Mejovila i već posle sat vremena vratio se ponovo natrag.

VI

Kada je Dok Holidej ušao u Rubenov salun, nije poklonio Rubenu nikakvu posebnu pažnju. Dženi još nije bila tu.

Posle nekoliko trenutaka, Dok Holidej je kao prividno uzgred razgovarao sa Rubenom Golijatom.

– Već danas napuštam grad. Hoću da razgledam Mejovu oblast, a posle toga jašem u planine da potražim Džaredovu bandu. Kasnije ću potražiti naseljenike na Papilon Kriku, da ih pitam neke stvari.

– Onda si mnogo toga zamislio da uradiš, Holideje.

– Niko ne sme da sazna da si me ti krio, Ruben. Pokušaj da stvoriš jedan front protiv Morisa Meja u gradu. Stanovnici Mejovila ne mogu večno da se klanjaju pred njim. Mejov otac je mnogo učinio za ovu oblast i ljude. On je zato i bio slavljen. Ali sada je nastalo novo vreme, Moris Mejo se razvio u jednom drugom pravcu za razliku od svog oca, koji je i pored svoje grubosti bio pravedan. Njegov sin je tiranin, i, bojim se, zločinac.

Ruben je brisao čaše. On je video Zakariju kako ulazi i seda za jedan sto.

Mada se Zakari ponašao kao i ranije, Ruben nikako nije mogao da se oslobodi sumnje da taj čovek napreže uši da bi čuo šta njih dvojica razgovaraju.

Neka lepa devojka je poslužila mršavog čoveka sa kratkom puškom.

– Da se mi tu ne varamo – reče Ruben Holideju. – ljudi u ovom gradu su kao miševi. U Meju vide debelog, opasnog mačka. Tu ti ne možeš mnogo očekivati.

– Ali maršal Holifild neće dozvoliti da ga Mejo strpa u džep.

– Možda ćemo uskoro imati novog maršala. Major i gradsko veće igraju kako im Mejo svira. Kad on samo glasno kine, oni se već trgnu. Prepušten si samom sebi, Holideje.

– To nije tačno, Ruben. Ti i Dženi ste mi pomogli.

– Da, ali ja sam jedna luda glava koja sebi stavlja u kafu so umesto šećera samo da bi se razlikovala od drugih. Ja sam, za vreme dok sam se borio, dobio mnogo udaraca u glavu. Valjda je to razlog zašto te podržavam.

Ruben nije hteo da sluša pohvale.

– Mejo u svakom slučaju nema prijatelje samo u gradu – rekao je Dok.

– On uopšte nema prijatelje – brundao je Ruben. – Njega mrze i boje ga se. Pazi dobro, Holideje. Bila bi šteta ako ti isto tako nestaneš bez traga kao Redžinald Turner. Ali ja se bojim da će se to dogoditi, ili ćete doneti natrag u grad kao leš.

– Do viđenja, stari pesimisto, i hvala na svemu.

Holidej je bacio jedan novčić za pivo na šank. Novčić se zavrteo i zvecnuo. Ispred saluna mu se ponovo obratio jedan Mejov kauboj. Ovoga puta neki drugi.

– Imam da vam prenesem jednu poruku od mister Meja, Holideje.

– Da čujem.

– Mister Mejo vam strogo zabranjuje da se krećete po njegovoj zemlji ili da kroz nju jašete. Ako radite suprotno ovome, na vas će se pucati odmah, bez upozorenja. Mister Mejo se poziva na svoja zakonska prava. On neće da trpi nepoželjna lica na svojoj zemlji. To što se odnosi na vas, saopšteno je i maršalu.

– Čuo sam vas, kauboju. Imaš sreću što si odabrao pravi način da mi to saopštiš.

– Tako je rekao mister Mejo. Ja bih možda drugačije rekao.

– Kako?

Holidej je video dva druga kauboja koji su stajali na drugoj strani ulice. Jedan je pušio cigaretu. Pogledali su prema njima.

– Da je skitnicama i lutalicama zabranjen pristup.

Tek što je kauboj to izgovorio, Holidej ga je zgrabio i bacio ga u korito za napajanje konja tako da je voda pljusnula na sve strane.

Jahači na suprotnoj strani su se trgli. Pušaču je ispala cigara iz usta. Oba čoveka su zauzeli stav za borbu. Ipak su oklevali da izvuku revolvere, jer nisu imali jasna uputstva.

Dok su se oni kolebali, Holidej je izvadio svoj revolver i oni nisu mogli ništa da preduzmu.

– Ja ću jahati gde ja hoću – reče Dok.
– Poručite mister Meju da ne može da mi zabrani ništa. Jeste li me razumeli?

– Da.

– Onda ponovite.

Kauboji se zgledaše.

– Mi ćemo mister Meju saopštiti, da vi njegovu zabranu smatrate ništavnom i da vam ni na kraj pameti nije palo da je se pridržavate.

– Može – reče Dok i gurnu šešir revolverom sa čela. – Ja njemu ne pišem nikakve propise i neću, isto tako, nikakve ni primiti. U ovoj zemlji je običaj da se poštenim ljudima omogući prolaz kada je imanje veliko. Osim ako ima nešto da se sakrije.

Događaj je imao svedoke. Ljudi iz Mejovila i farmeri koji su bili došli u grad u kupovinu, videli su sve.

Oni su ostali da stoje, da ne propuste da vide sve. Dok je govorio još glasnije.

– Mejo može da ugnjetava druge sve dok oni dozvoljavaju da i to bude tako. Čovek koji se ne bori za svoja prava, ne zaslužuje ni ona koja ima.

– Nas ima mnogo – ciknu kauboj koji se nalazio u koritu za vodu. – To ćeš morati da ispaštaš i skupo ćeš platiti za ovo! Pašćeš na trbuh, ali tako da nikada više nećeš ustati.

– Još ćemo videti kolika je to prednost.

– Moris Mejo može da računa na 60 jahača.

– U ovom gradu ima više stotina muškaraca. I mnogo njih u okrugu. Ako su pravi muškarci, neće sagnuti glave. Vas dvojica tamo preko, otkopčajte pojaseve i bacite ih na put. Tu će ostati dok ja ne odem.

Dva kauboja su poslušala. Pritom su škrgutali zubima. Holidej je gurnuo odbačen revolver i koračao uspravno.

Kauboj je ustao iz pojilišta za konje. Mutna voda tekla je iz njegovih čizama i odela. Psovao je strašno.

Ruben i Zakari su posmatrali događaje sa salunskih vrata. Zakari se uputio prema šanku iza Rubena. Gosti saluna su raspravljali o onome što se dogodilo. Dokov nastup im se dopao, ali je bilo opšte mišljenje da će Dok Holidej uskoro biti mrtav čovek.

– Njega đavo već čeka – rekao je jedan stari čovek. Kada Ruben više nije imao tako mnogo da toči piva, oglasio se Zakari.

– Otkud to da ti se taj Holidej odjednom toliko dopada, Ruben? Na dan njegovog dolaska hteo si da ga sraviš sa zemljom. Zašto si promenio svoje mišljenje?

– Bio sam naseo na glasine koje ste širili ti i ostali, Zakari. Da je Redžinald Turner bio lupež i da će doći neki ozloglašeni, zao revolveraš, bitanga, da ga osveti. Stvoreno je loše raspoloženje protiv Holideja. Onda sam ja rekao njemu da sam siguran da mogu da ga prepolovim. Posle toga su me

huškali. Hteo sam da dokažem da još ne pripadam starom gvožđu i da mogu da izvedem taj tvrdi udarac. Zatim sam se borio sa Holidejem – nastavio je Ruben. – Borio se pošteno. Kod jedne borbe muškaraca, može se mnogo saznati o protivniku, Zakari. Ali to je nešto što ti verovatno nikada nećeš shvatiti. A tada je Blek Bob sa svojim kaubojima napao Holideja. Tada sam konačno promenio svoje mišljenje. To je svinjarija. Sa jednom celom posadom srediti jednog hrabrog čoveka iscrpljenog borbom. Tako nešto rade samo kukavice i bitange.

Glasno i izazivački odjeknule su te reči kroz salun. Zakari je pogledao unaokolo. On je očekivao da će mu ljudi u salunu protivrečiti, jer su oni svi na izvestan način zavisili od Morisa Meja. Ali zavladała je tišina. Bio je to nem protest i odobravanje onoga što je rekao Ruben.

– Vi proklete budale! – viknuo je Zakari tada. – Mejo je u pravu. Osim toga, on je silan, kralj i gospodar. Vi verujete da će ovde u gradu biti više muškaraca nego što on ima ako dođe do toga da se treba boriti? Dozvolite mi da vam kažem nešto. Mejovi kauboji su mu verni i slušaju ga. To je jedna uvežbana jedinica spremna za borbu. Kada on dojaše, posakrivaće se polovina vas ili će pobeći odavde. Od onih koji ostanu, polovini će srce sići u pete. Ostali će se posvađati kako se treba boriti i time je poraz neminovan. Ne, ovde neće biti suprotne strane, za

to ste suviše velike kukavice i brinete samo za sebe.

Ljudi su još uvek ćutali. Ipak, svako je znao da je u Zakarijevim rečima bilo dosta istine. Sa farmerima, naseljenicima i malim rančerima je bilo skoro isto tako.

– Vi ste budale – ponovio je Zakari i uhvatio čašu sa viskijem. – A ti, Rubene Golijate, ti si najveća budala.

Svojom snažnom boksterskom rukom udario je Ruben Golijat Zakarijevu ruku sa čašom, tako da mu je tečnost poprskala lice.

– Gubi se odmah, Zakari, i nemoj ovamo više nikada dolaziti. Ili ćeš izaći kroz vrata ili kroz prozor!

– Dobro. Tvoju pacovsku rupu i onako ne želim da dođem. Ali ja znam šta znam. Imam oči u glavi i umem da mislim. Koliko treba da platim?

– Ništa. Tvoj novac ne želim. Smrdeće mi salun od njega.

Zakari je bacio jedan dolar na sto. Krenuo je. Na vratima je zastao i zapretio pesnicom. Lice mu je bilo iskrivljeno. Ruben je uzeo Zakarijev dolar prstima i spustio ga u pepeljaru. Pritom je gledao stalno u Zakarija.

Zakari se okrenuo na petama i nestao.

Kao neka ogromna lopta, spuštalo se sunce na zapadu dok je Dok jahao u pravcu Vestona. Snažni mrkov svojski je zapeo ispod njega. Dok se radovao što je pobegao iz grada gde se posle nekoliko dana provedenih u njemu osećao sputanim.

Njegov pogled lutao je kroz zelenu plodnu zemlju. Svež vetar duvao je sa zapada i nosio oblake koji su pod zracima sunca koje je zalazilo ličili na plamen. Dok Holidej je jahao putem. Kao i uvek osmatrao je okolinu.

Senke sumraka pružale su se preko zemlje. Imao je nameru da jaše još izvesno vreme.

Došao je do neke raskrsnice. Na ovom putu bio je postavljen putokaz. Na njemu je stajalo: „Western Star” ranč – Moris Mejo – 10 milja.”

Dok Holidej je komotno kaskao. Uskoro je naišao na luk kapije, ali bez vrata i ograde. Levo i desno na štabovima kapije nalazile su se lobanje sa rogovima dva ogromna bika.

Na čonoj strani luka kapije, stajalo je ispisano: „Ovo je zemlja Morisa Meja. Ako te nije pozvao, ne približavaj se!”

Ovo je naredio Mejo, bilo je očigledno da su to njegove reči. Dok je morao dobro da napregne oči da bi u sumraku pročitao šta tamo piše.

Tek sada je projahao kroz kapiju, naravno ne prema ranču, već je krenuo u otvoreni predeo. Goveda su se čula oko njega.

Dok se ulogorio pored jednog potoka. Založio je malu vatru i stavio pored nje svoj pokrivač za spavanje. Čizme je stavio pored pokrivača, a sedlo gore.

Namestio je pokrivač tako da izgleda da neko ispod njega leži. Svoga konja je nahranio i vezao ga u blizini.

Povukao se u žbunje i čekao. Ako je dobro procenio Mejov obaveštajni sistem, sada se na „Western Star” ranču već zna da je on napustio Mejovil i u kom pravcu je odjahao.

Bila je ponoć. Na mestu gde je gorela vatra, ostao je još samo žar koji je u mraku ličio na neko crveno oko.

Slušao je glasove noćnih ptica i životinja. Povetarac je šuštao iznad visoke trave i nosio lišće.

Holidej je razmišljao da li u žbunju da napravi sebi ležaj od grana, kada je čuo topot kopita dva konja. Naslonio je uvo na zemlju. Čuo je da se jahači približavaju i raspoznao je pravac.

Zatim je ugledao njihove likove nalik na senke u jednoj krivini između dva brega na prilično oskudnoj mesečini i sjaju zvezda.

Jedan jahač se zaustavio. Drugi je nastavio da kaska. Njegov konj je bio crn kao gavran, a jahač koščat i visok.

Holidej je ljutito primetio da to mora biti Blek Bob. U to se uverio kada se predvodnik zaustavio na izvesnom rastojanju, ispred sagorele vatre.

Holidej je već imao svoj „kolt” u jednoj i vinčesterku u drugoj ruci. Nategao je oroz i držao ruku preko njega da se ne bi čuo zvuk.

Ah, Blek Bob je imao uši kao ris.

– Hej, Holideje, ti već vrebaš, zar ne? – uzviknuo je on. – Upravo sam hteo da izađem da me primetiš. Bojao si se da želimo da te ubijemo na spavanju, zar ne?

Holidej je namestio ruku na usta tako da izgleda da glas dolazi sa nekog drugog mesta kada je odgovorio.

– Kod takvih lupeža kao što ste vi, to se mora očekivati. Gde si ostavio ostale, Blek Bobe? Nisi valjda došao sâm?

– Jedan mladić je uz mene kao svedok. On te neće napasti. Ja sam Blek Bob Ferguson, i nemam potrebe da ubijem nekog čoveka na spavanju. Moris Mejo me je izgrdio zbog tebe, Holideje. On misli da smo morali na drugi način da te pošaljemo na onaj svet. Pa, evo prilike da ja to uradim.

Blek Bob je sjahao. Pokazao je prazne ruke.

– Ja ću sada doći do tvoje vatre i zahtevam da izađeš iz skrovišta! To ćemo podneti. A ako pobegneš, ubiću te posle toga kao pobesnelog kojota ili ću krenuti u poteru za tobom.

Holidej se osvrnuo unaokolo. Blek Bob je izgleda govorio istinu. Tu se nalazio još samo jedan jahač.

Tada je izašao iz svog zaklona.

On je ostavio „vinčesterku” pored svoga pokrivača, a kolt je vratio u futrolu i stao na drugu stranu sagorele vatre prekoputa predvodnika.

– Negde se čula neka sova – reče Blek Bob. – Kod sledećeg krika vučemo. Jasno?

– Da.

Izgledalo je kao da se vreme odužilo u beskraj. Dok su pre toga krici ptica odjekivali često, sada se nije javljao

nijedan pernati grabljivac, kao da su se ptice dogovorile.

Prošlo je pet minuta.

Bila je to jedna topla, sparna noć. Holidej se znojio. Morao je da bude koncentrisan i spreman. I najmanji trenutak pri potezanju odlučuje o životu i smrti.

Tada se začu prodoran krik nekog noćnog sokola.

Oba čoveka su se pokrenuli odmah tako brzo, da to oko nije moglo da isprati. Dva pucnja prasnula su kao jedan. Crveni vatreni jezici suknuli su iz cevi revolvera.

Trgao se snažno kada je kugla Blek Boba prešla preko njegove leve strane. Uhvatio se za ranu. Njegov „kolt” je skrenuo sa linije gađanja.

Pomislio je da je to kraj i očekivao prasak drugog pucnja iz revolvera Blek Boba koji će ga poslati na daleki dugi put bez povratka.

Međutim, desilo se nešto sasvim drugo.

Blek Bob stajao je kao isklesani kip tu prekoputa od njega i nije se nimalo pomerio.

A onda je pao kao klada i pružio se koliko je dug preko žara ognjišta.

Holidej ga je povukao brzo u stranu. Kada je pogledao predvodnika, video je krv na njegovoj glavi. Na mesečini i uz sjaj zvezda krv je izgledala crna.

Holidej je verovao da je ubio predvodnika.

Pratilac Blek Boba dokaskao je bliže. On nije imao oružje u rukama. Holidej je video da se zaista radi o mladiću.

Automatski je opipao puls predvodnika i uverio se da on ravnomerno radi.

Zatim je Holidej bolje zagledao ranu. Bio je to pogodak koji ga je okrznuo. Kugla je prošao okrznuvši kost lobanje i potresla mozak Blek Boba. Ona bi mogla biti smrtonosna.

Holidej se obrati mladiću.

– Tvoj predvodnik je teško ranjen – objasni mu on. – Hajde, pomози mi.

On je doneo svoju lekarsku torbu i bocu sa brendijem. Zatim je oprao ranu Blek Boba i previo je.

Pomoćnik na ranču mu je pomogao.

– Odjaši na „Western Star” – reče Holidej njemu. – Blek Bob se mora prebaciti oprezno na kola sa slamom, inače mu nema spasa. Ja ću ostati kod njega dok kola ne stignu. Jesi li razumeo?

Mladić ga pogleda.

– Zašto to radiš? – upita on. Holidej odmahnu rukom.

– Zato što je bespomoćan i potrebna mu je pomoć – odgovori Holidej.

– Postoji nepisani zakon Zapada da takvom čoveku treba pružiti pomoć bez obzira što je on tvoj neprijatelj.

Mladić se vinuo u sedlo. Dugo je gledao zamišljeno u Holideja.

– Ja tebe ne razumem – rekao je.

– Da je Blek Bob tebe tako pogodio kao ti njega, nijednog trenutka ne bi oklevao da ti zada zadnji udarac koji bi te odveo na „brdo čizama”. Na ranču

su ispričali da si ti kockar prevarant i hvalisavi revolveraš koji želi beskrupulozno da se osveti za svoga druga. Ali ja sada više ne mogu da verujem u to. To su laži i neko ih namerno širi.

Holidej se osmehnu.

Mladić okrenu svoga konja i ošinu ga bićem da bi stigao do ranča što je moguće brže.

Vranca Blek Boba je ostavio tu.

Holidej se sada pobrinuo o svojoj rani. Zatim je oživeo vatru i skuvao kafu. Na san se ove noći nije moglo ni pomisliti.

* * *

Moris Mejo je od besa pregrizao svoju cigaru kada je čuo lošu vest da je njegov predvodnik bio pobeđen u duelu sa Dokom.

– Pođite odmah u lov na Holideja! – naredio je on dvojici kauboja koji su mu to saopštili. – Ja hoću Dokovu glavu. Za to plaćam pet hiljada dolara.

– Da, ser.

Kauboji su požurili da izađu napolje.

Mejo je čuo galamu napolju, a zatim topot konjskih kopita jedne brojne grupe kauboja.

Veliki rančer u svilenom ogrtaču išao je tamo-amo kroz salu. Pušio je novu cigaru.

Iznenada je čuo lake korake na stepenicama.

Nabrao je čelo i pogledao gore.

Doroti, njegova kći, silazila je niz stepenice. Na sebi je imala samo skoro providnu spavaćicu koja je naglašavala njene bujne obline.

Doroti je imala dugu kestenjastu kosu i izazivački lepu figuru. Njena usta u obliku srca kao da su stalno tražila poljubac.

– Zar ne možeš da prebaciš nešto preko sebe, do đavola? – rekao je on.

Devojka se osmehnula.

– Toplo mi je, tata. Šta se dogodilo? – upita ona. Mejo se namrštio.

– Ma, pusti – uzdahnua on. – Neki lupež je ušao na našu zemlju i upucaao Blek Boba.

Doroti se kikotala.

– Je li to istina? – upita ona i priđe bliže svome ocu. – To mora da je taj Holidej. Niko drugi nije u stanju da to uradi. Da li je borba bila poštena?

– Otkud ti znaš za Holideja? Jesi li krišom slušala?

– Ja nisam gluva, tata. Ljudi na ranču govore samo o Holideju. Kažu da ti je pokazao zube. I, boje ga se.

– Ja ću ih poslati njemu. Jednog za drugim. Budi sigurna u to. Taj kicoš je već isto kao i da je mrtav.

Mejo je teško seo u veliku kožnu fotelju. Gledao je ispred sebe zadubljen u misli. Doroti ga je posmatrala.

– Zašto si tako natmuren, tata? – upita ona. – Zar se bojiš tog momka? Ili nečeg drugog?

– Ja se nikada ne bojim, do đavola! – frknu Mejo. – Gledaj da se ponovo vratiš u krevet.

Ona se osmehnu.

– U njemu je dosadno biti sâm. Ti deliš svoj krevet sa Reginom.

Doroti je napućila usta.

Mejo je udario pesnicom po hrastovom stolu. Izdahnua je vazduh i pogledao kćerku.

– Već sam ti predstavio nekoliko kandidata za mladoženju. A tebi nije dan nije bio dobar.

– Ti ljudi su se dopali tebi, tata, ali meni nisu. Dvojicu ili trojicu je zaplašio Blek Bob koji se muva oko mene. Da li je teško ranjen?

– Ja to još ne znam. Šta imaš da zameriš Blek Bobu?

– Kad vidim to njegovo rošavo lice i njegove oči ubice, ja se naježim. Već kad pomislim da bi me mogao uhvatiti tim svojim rukama sa crnim rukavicama, smuči mi se sve. Radije bih umrla.

To je Doroti izgovorila žučno.

– Glupa gusko! Jedan džinovski ranč kao što je „Western Star” ne možeš voditi sa nekim nalickanim kicošem. Tebi, tvom mužu i tvojoj deci pripadaće sve kada mene ne bude više. A ja se ne podmlađujem. Blek Bob je skoro dvadeset godina mlađi od mene. On poznaje ranč i zna šta treba da se radi. Na njega uvek mogu da se oslonim ako postane moj zet. Rukavice će skinuti kada uđete u spavaću sobu.

– Tvoja ironija je pogodila pogrešno mesto. Blek Bob i ja nikada nećemo biti bračni par. Protiv Holideja je izgubio, taj tvoj toliko hvaljeni predvodnik. Ponekad se pitam šta se u stvari dešava u ovom našem okrugu. Može se pomisliti čak i to da imaš u rukama

i Džaredovu bandu. Postaješ sve veći i moćniji, da čak i banditi rade za tebe.

– Ja sam suviše opasan i moćan da bi se usudili da krenu na mene. To je sve. Tvoje reči mi se ne dopadaju. Nemoj se brinuti o muškim stvarima. Uskoro će mi biti dosta tvoje zle volje i priča o braku.

Mejo je gledao u hladan kamin.

– Blek Bob će biti dobro – reče on.

– Ne može se uvek pobeđivati. Niko to ne može. Nešto ću ti reći, Doroti. Ako se ti na vreme ne odlučiš za nekog drugog čoveka koji je sposoban da i dalje vodi „Western Star” onako kako ga ja vodim, udaćeš se za Blek Boba i gotovo.

– Za Blek Boba se nikada neću udati!

– odlučno je rekla devojka.

Mejo je ustao, sa dva koraka bio je pored Doroti i uhvatio je čvrsto za gornji deo ruku.

– To ćemo videti. Ja mogu da te nateram i ja ću to i uraditi. Nemoj se usuditi da izabereš nekog na svoju ruku. Jer, taj će zažaliti što se rodio, a tvoj život više neće biti veseo.

– A ko ti kaže da ja to dosad nikad nisam probala?

Mejo je ošamario svoju kćerku.

– Ti, bludnice! Ti si moja kćerka, naslednica „Western Star” ranča i tako ima i da se ponašaš!

– Tako kao ti, zar ne? Ili kao Blek Bob koji ima ljubavnice na tri mesta. Jedna od njih je Dženi Doson iz Mejovila. Čula sam ogovaranja da je bacila oko na Holideja i da Blek Bob samo

zbog toga želi da ga ubije. Je li to bio razlog duela između njih dvojice?

– Da. Jedan drugom nisu dugovali ništa. Ostavi ti ta ogovaranja. Učini onako kako ti ja kažem!

Doroti je pošla uz stepenište. Na trećoj stepenici je stala.

– Ja ovde živim kao zatvorenik. Baš me briga i za tebe i za „Western Star” ranč! – ošamario ju je i ona je bila ljuta. – Ti si moju majku oterao u grob svojom netrpeljivošću, a do mene ti u stvari uopšte nije stalo. Nadam se da će Blek Bob biti donesen na ranč kao leš. Tog Holideja već volim, jer to je čovek koji se ne klanja pred tobom. Mrzim te!

Mejo se ravnodušno okrenuo na drugu stranu.

– Ti ne znaš šta govoriš. Idi u svoju sobu i stavi oblog na obraz. Žao mi je što sam te tako jako udario. Laku noć.

On nije reagovao na strele koje je Doroti bacala na njega iz svojih lepih očiju. Doroti se popela uz stepenice, ušla u svoju sobu, bacila se na krevet i počela da jeca.

VII

Dok Holidej je bio osedlao svoga konja. Njegovo rzanje ga je opomenulo da postoji neka opasnost.

Naslonio je uho na zemlju. Raspoznao je topot kopita nekoliko jahača koji su se u divljem galopu približavali. To je moglo imati samo jedan razlog: hteli su da ga ubiju. Moris Mejo

je dao znak za početak lova na Doka Holideja.

Holidej se vinuo u sedlo. Osetio je bol s leve strane. Odvezao je uzde svog konja od žbuna. Blek Bob je ležao pored ognjišta još uvek u nesvesti. Njegov vranac stajao je udaljen nekoliko koraka od njega i pasao travu.

Holidej je pogledao nazad. Odjednom su se kao roj pojavili jahači između talasastog zemljišta. U širokoj lepezi galopirali su Mejovi kauboji.

Holidej je poterao svoga konja.

Krici su se čuli. Već prasnuše i prvi pucnji. U punom galopu, pucali su kauboji karabinima i revolverima. Vatra iz cevi sevala je u noći koja je polako nestajala.

Čuo je kako su dve kugle prozviždale pored njega pre nego što mu jedno udubljenje nije pružilo zaklon.

Uprkos bolovima, Holidej je jahao kao đavo i trudio se da umakne goniocima. Mejovi kauboji, njih tridesetak, jurili su za njim. Jahali su svi prvoklasne konje. Oni su poznavali predeo i koristili su sve trikove da uhvate Holideja.

Holidej je jurio prema Vestonu. Noć je već uzmicala pred dolaskom novog dana. Sunce je slalo svoja vatrena koplja preko horizonta. Jutarnje rumenilo je obojilo nebo.

Da li će ovo biti poslednji put da vidi izlazak sunca?

Skoro sve vreme su pucali na njega. Ponekad su Mejovi kauboji pokušavali da ga okruže ili da mu preseku put.

Pucali su iz karabina i pušaka kadgod im se ukazala prilika da pogode Holideja.

Ipak, nije bio pogođen. Ali je polako gubio hrabrost. Uvek kada bi pomislio da je uspeo da poveća rastojanje između njih, pojavljivali su se iza žbunja ili iza nekog brda mnogo brži gonioci.

Holidej je dospeo do obale jezera gde su pasla mnoga goveda. On se nalazio severno od ranča. Kod goveda, bila su, kao za pakost, baš tri kauboja. Oni su se odmah uključili u lov na jahača i poterali konje Holideju u susret.

Holidej je zaustavio svoga oznojenog mrkova kome je pena izbijala iz usta i u velikim pahuljicama letela na noge jahača. Progonjen, osvrnuo se na sve strane. Sa svih strana dolazili su gonioci koji su se dovikivanjem i pucnjima sporazumevali. Holidej je bio sateran u tesnac, a nije bilo mesta gde bi mogao da nađe zaklon i zadrži gonioce na odstojanju. Ipak, morao je postojati neki izlaz.

Na izvesnom rastojanju od obale jezera koja je bila obrasla trskom, ugledao je neko ostrvo. Ako stigne do njega, mogao je da drži na rastojanju gonioce vatrom iz oružja. Ali između njega i obale jezera, nalazili su se trojica kauboja koji su se tek sada pridružili lovu.

Holidej je potapšao mrkova po rame. Time je naglasio da mu je ostrvo jedina mogućnost. Morao je da požuri da ga se domogne.

Mejovi kauboji su već pobjednički klicali, jer su mislili da su priklještili Holideja.

Tada je on pojurio na trojicu kaubojja koji su mu bili najbliži. Uzde su mu bile u ustima između zuba, revolver u levoj, a puška u desnoj ruci.

Mrkov se još jednom oglasio. Njegova kopita dobovala su brzo i besno po zemlji.

Kauboji su jurnuli na Doka. Revolveri i karabini su sevali.

Rastojanje između četiri jahača se smanjivalo neverovatnom brzinom dok su pucali. Dok je čuo jednu kuglu kako je zviznula pored njegove glave. Jedna druga je prošla kroz odmaknuti rub prsluka između ruke njegovog pojasa.

Jedan kauboj prevrnuo se iz sedla i pao kao klada na zemlju, drugi se teško klatio, pogođen Dokovom kuglom, ali se i dalje čvrsto držao za rog sedla. On više nije pucao.

Treći kauboj je galopirao pravo na Holideja. Tada je ugledao iskrivljeno lice tog čoveka sa krstastim ožiljkom na obrazu. Bio je to onaj isti razbojnik koji je one večeri na stanici u Mejovilu zlostavljao Holideja. Video je njegovu crvenkastu bradu sa očima sjajnim od besa i ustima razvučenim kako bi što jače kriknuo.

Tada ga je pogodila Dokova kugla. Kada je jahač pao, Dok je stigao do močvarne obale jezera.

Ostale kauboje ostavio je iza sebe. Oni su kriknuli razočarani kada su vi-

deli da njihovoj trojici drugara nije uspelo da obore Holideja iz sedla. Mada je rastojanje za precizno gađanje bilo suviše veliko, oni su i dalje pucali za njim.

Džordžijanac je terao premorenog konja kroz trsku koja je šuštalala.

Dok je otkopčao pojas i visoko podigao „vinčesterku” i „kolt”. Reka je proticala kroz jezero koje se napajalo podzemnim izvorima. Voda je bila bistra. Prebrzo jahanje je ugrijalo konja, pa je voda hladna kao led delovala kao šok i snažni Dokov konj je dahtao. Konj je potonuo, ali se njegova glava ponovo pojavila na površinu vode. Potoci vode tekli su niz njega. Nastavili su dalje prema ostrvu. Još konj i jahač nisu bili sasvim prevalili rastojanje do ostrva, kada prvi gonioci izbiše na obalu. Njihovi ljutiti i besni krici dopirali su čak do Doka.

– Ubijte pasjeg sina! – riknuo je jedan. – Napred, ljudi, gazda je raspisao 5000 dolara za njegovu glavu.

Sledećeg trenutka prasnuše pucnji iz pušaka. Oko Holideja se stvoriše milion vodoskoka. Spasilo ga je to što je jezero pod uticajem sunčevih zraka delovalo kao ogledalo. To ih je zaslepljivalo i nisu mogli tačno da nišane.

Rastojanje do ostrva smanjivalo se suviše sporo. Jedna kugla prohujala je pored Dokovog lica i poprskala ga vodom.

Konj i jahač stigli su do pojasa trske i nestali u njemu. U međuvremenu su do obale stigli i drugi jahači. Pucali su

divlje, ali Holidej je već bio u zaklonu. Sagnuo se u trsci i koračao dalje. Vukao je vernu životinju za sobom.

Tada je čuo da je konj bio pogođen dva puta u kratkom razmaku. Zanjista je bolno i pao.

Holidej je pogledao rane konja koji je ležao u plitkoj vodi dok su kugle zviždale iznad njegove glave. Konju se više nije moglo pomoći.

Holidej je uzeo svoj revolver, naslonio ga na glavu životinje i opalio. Bio je to pucanj samilosti da se konj ne bi mučio.

Kada je Holidej pogledao nazad prema obali jezera, video je da mnogi Mejovi jahači teraju svoje konje u vodu. U nameri da plivaju do ostrva, Holidej je pucao iz trske. On je ubio jednog konja i ranio dva jahača. Posle toga su se kauboји povukli nazad.

Malo je odahnuo. Na ostrvu je bio siguran. Bilo je tako malo da su se njegove obale mogle obići za dvadesetak minuta. Holidej je razgledao ostrvo, pošto je pre toga skinuo torbu, sedlo i cebad sa konja i odneo ih na čvrsto tlo.

* * *

Mejovi kauboји su zauzeli položaj na obali i tu i tamo pucali na ostrvo. Međutim, Holidej se čuvao da se pokaže i posluži im kao cilj. Njegova „vinčesterka” se oglasila samo onda kada je bio siguran da će pogoditi metu.

– Taj kicoš puca kao đavo – reče jedan od Mejovih jahača na obali. Ne

smemo plivati onamo, jer će nas taj kućkin sin poubijati kao zečeve.

Jedan čovek treba da odjaše na ranč i da saopšti mister Meju da smo Holideja naterali u jezero i da smo ga prikivali za ostrvo. Možda će se gazda setiti nečega.

– Blek Bob je taj ko će znati šta da radimo.

– Ali njega je Holidej oborio s nogu i trebaće mu dosta vremena da se oporavi. Treba da je srećan što je ostao živ.

– Ali i Holidej je ranjen. Možda će umreti od toga tamo na ostrvu. Ko zna!

– Tu uslugu nam neće učiniti. To kople ima sedam života. – Kauboj je razmišljao – Na nekom splavu ili čamcu sa daskama kao zaklon, moglo bi se stići onamo i onda ga srediti. Sto mu gromova, pa to je jedan jedini čovek.

– Ali kakav! Ja ću odjahati do ranča i javiću gazdi. Holidej svakako neće moći da umakne. Pošaljite kola za ranjene, jednog našeg kauboја moramo sahraniti. To će nam skupo platiti!

Kauboj se sagnuo i potrčao iz žbunja na obali prema jednom bregu iza koga su se nalazili konji. Kauboj se vinuo u sedlo i poterao konja prema „Western Star” ranču.

Na Veston jezeru se retko pucalo. Kauboји su upoznali Dokovu preciznost u gađanju i čuvali su se da mu posluže kao meta. Oni su pucali samo s vremena na vreme, tek da bi pokazali da ga motre.

Holidej ih je pustio da pucaju. Morao je da štedi municiju. Raspolagao je patronama samo još na svom pojasu. Municija u sedlu je bila mokra i zato neupotrebljiva.

Kasno popodne, Mejo je stigao u svojim luksuznim kočijama. Veliki rančer je kao i uvek bio besprekorno odeven. Ostavio je svoju kočiju sa dva belca iza brda. Dotrčao je pognut do obale odakle je iza jednog stabla vrbe osmotrio jezero.

– Gde je Holidej?

– Kad bismo to znali tačno, odavno bismo ga već upucali.

Duguljasto ostrvo bilo je udaljeno od obale oko 600 jardi. Pored Meja čučala su trojica kauboja.

– Jednom puškom za bivole Holidej se može na ovom rastojanju ustreliti u svakom trenutku – razmišljao je Mejo glasno. – Jedna puška sa učvršćenim nišanom i polugom i on je gotov.

– Za to bi najpre trebalo da ga vidimo. Čamac ili splav je jedina mogućnost ako ne želimo da ovde sedimo nedeljama.

– Onda napravite splav, do đavola! Donesite čamce. Mi ćemo ga već uhvatiti.

Počeo je džinovski posao. Mejo je dovodio još kauboja sa svojih brda i naredio da dođu i pomoćnici rančera. Posle smrkavanja, posebno se pazilo da Holidej ne umakne sa ostrva. Kauboji i pomoćnici rančera sekli su daske i vezivali balvane jedan za drugi.

Osim toga, donesena su tri čamca koji su takođe imala štit protiv metaka. Rad se odvijao izvan puškometa sa ostrva na velikom jezeru.

Čamci udariše u trsku. Ljudi su se sagnuli i gledali na sve strane sa puškama spremnim za paljbu. Zatim se splav zabio u trsku, oborio je i produžio napred sve dok nije udario u zemlju.

– Šta sada, ser? – upita jedan. – Prokleti Holidej se ne pojavljuje! Sigurno vreba iza nekog drveta sa prstom na obaraču!

– Do đavola! Jeste li vi kauboji ili bubašvabe? Hiljadu više za onoga ko prvi puca na njega! Napred ljudi, uhvatićemo ga! Svi za mnom!

Mejo je pokazao hrabrost kada je skočio sa splava i sa napetom puškom počeo da gaca kroz trsku. Njegovi ljudi napustili su splav i čamce. Mejo je izgubio jednu svoju čizmu u mulju i psovao. Stigao je do čvrstog tla i potražio odmah zaklon u senci.

Mejovi kauboji i radnici na rančevima privučeni visokom nagradom prokrstarili su ostrvo. Oni su zavirili u svaku rupu. Mejo je stalno vikao da mu najzad dovedu Holideja.

– Nađite ga! Mora biti negde. Ovo ostrvo je tako malo da se može pogledom obuhvatiti. Idioti! Ma nije moguće da pedeset ljudi na ovom ostrvcetu ne mogu da pronađu jednog čoveka!

Iznenada padoše pucnji na jednom kraju ostrva. Svi pojuriše tamo. Ipak, kako se ispostavilo, kauboji su pucali

pošto su pomislili jedan od drugog da vide progonjenog. Prilikom tog pucaanja, jedan čovek je ranjen.

– Palite baklje i fenjere! – naredi Mejo. – Ali pazite, možda se Dok Holidej nalazi na nekom drvetu.

– Možda se zakopao u zemlju i diše kroz cev trske, ser. To je jedan stari indijanski trik koji je on možda upotrebio.

– Šta? Tačno, mora se obratiti pažnja i na to! Ljudi, pretražite svaki pedalj zemlje.

Tako je i bilo. Mejo je seo ispod jednog drveta. Znojio se. Pomislio je i na to da Holidej nije upotrebio trik sa trskom da sa ostrva otpliva na obalu. Glava plivača koja viri iznad vode, morala bi se videti. Ali ko može videti tanku cevčicu trske koja se kreće prema obali?

Mejo je pozvao jednog od njegovih ljudi.

– Veslajte do obale i prebrojte konje, razumete? Prekontrolišite i stražare!

– Ali kako je mogao Holidej da se domogne obale?

– Ne pitaj takve gluposti, uradi ono što sam ti naredio! Požuri!

Ubrzo je sa druge obale neko doviknuo da jedan konj nedostaje. Mejo opsova. On je bio uveren, i bio je u pravu, da je Holidej upotrebio trik koji je on naslutio. Mejo je hteo da pukne od besa. Pedeset ljudi je žurilo da se prebaci na ostrvo, a nisu primetili da Holidej više ne puca.

I Holidej je jednostavno presekao trsku i umakao im. Sasvim je bilo sigurno da više nije na ostrvu.

– Svoje oružje nije mogao poneti sa sobom – mrmljao je Mejo. – Od stražara nije nijedan ubijen. Taj nitkov je uhvatio konja tako tiho i neprimetno kao neki Indijanac. Samo me čudi da se nije snabdeo nikakvim oružjem.

Mejo je sve više sumnjao. Kada je prebačen na obalu, išao je u čarapama. S jednom čizmom je teško išao do svoje kočije. Njegov pojas i puška više nisu bili tu. Mejo je ćutao. Shvatio je ko mu je uzeo oružje. Njegov pogled i njegov izraz lica su učinili da su i ostali ljudi zanemeli. Mejo nikada Holideju neće oprostiti ovu bruku. Krađa oružja bio je vrhunac svega i Mejo je sada smrtno mrzeo Holideja.

Neće se smiriti sve dok Holidej ne bude mrtav čovek. To se Mejo zakleo.

* * *

Dok Holidej je jahao kroz noć prema „Western Star” ranču.

Na struku je nosio Mejov pojas sa drškom ukrašenom biserom. Sedlo je takode poneo i u futroli pričvršćenoj za njega nalazila se „vinčesterka” kralja goveda, takode raskošno urađeno oružje.

Dokovo oružje, torba i sedlo nalazili su se u vodi. Sve je potopio u jezeru, pošto ništa nije mogao da ponese sa sobom. Dok je bio zadovoljan, ali mu se rana zapalila i bolela ga je. Na sebi je imao samo donji veš u kome je do-

plivao do obale ispod vode, sa jednom cevčicom trske kroz koju je disao.

Gnev na Morisa Meja, kome ima da zahvali sve ovo i njegova gvozdena volja, držali su ga u sedlu i gonili su ga napred. Još pre svanuća, ugledao je zgradu ranča ispred sebe.

Korali su bili grupisani oko glavne zgrade. Vrhunac prkosa i neukusa! Jaka i nezgrapnog izgleda, sa portalom na stubovima, malim kulama i balkonima, stajala je glavna zgrada tu kao nekakvo čudovište. Mejo je hteo da napravi nešto što niko nije pre njega i to mu je uspelo.

Holidej je vezao konja za jedan koral. Nisu bile postavljene straže, jer Mejo nije računao s tim da neko sme da ga napadne. Sa revolverom za pojasom i puškom u ruci, prikradao se brzo i oprezno glavnoj zgradi.

Stigao je do masovnih zadnjih vrata, koja su bila zaključana. Da razvali bravu, Holidej nije mogao a da ne probudi sve na ranču. Groznica ga je tresla. On je računao da ima sat vremena, a možda i više, dok se Mejo sa svojim kaubojima vrati na ranč. Sunce još nije bilo izašlo.

Mejo će naći tragove koje je Holidej ostavio za sobom. I kada bude saznao kuda oni vode, onda će krenuti brzo sa svojim jahačima. Iznenada je začuo lavež pasa. Dva vučjaka su trčala prema njemu.

Kako su ga osetili kad je vetar duvao u suprotnom pravcu?

Holidej je izvukao jedan revolver.

Psi su se približavali. Uskoro će napasti Holideja. Onda će on morati da puca. Njegov plan da se neopaženo uvuče u rančerovu kuću je propao.

Iznad Holideja se otvorio jedan prozor.

– Šta se događa? – upitala je neka žena. – Rover, Mun, šta to radite?

Žena je pogledala dole. Videla je Holideja.

– Na mesto! Mir! – naredila je ona psima.

Psi su poslušali. Čučnuli su, ali su i dalje režali i nisu ni za trenutak ispuštali Holideja iz vida.

Holidej je ugledao neku devojkicu na prozoru. Imala je dugu kestenjastu kosu i izgleda da je bila lepa. Više od toga Holidej nije mogao da raspozna.

– Ko ste vi? – upitala je devojkica.

– Šta za ime boga tražite u ovo vreme ovde u donjem vešu i naoružani?

Holidej je pomislio da laže. Ipak, odlučio se za istinu.

– Ja sam čovek koga progoni Mejo. Jeste li vi njegova kćerka ili njegova ljubavnica?

– Ja sam njegova kćerka! Kako ste uspeali da mu umaknete?

– To ću vam ispričati, a još i ponešto uz to, mis. Ali u kući. Ako ste neprijateljski raspoloženi prema meni, kažite mi odmah. U tom slučaju ćemo imati jasne odnose.

– Ja nemam ništa protiv vas – reče Doroti. – Dakle, dobro. Pustiću vas unutra. Mun, Rover, ostanite na mestu!

– Nemojte da koristite neki trik, inače će biti mrtvih.

– Mene ne treba da se bojite.

Odahnuo je. Nalazio se u čudnom položaju. Jer, Doroti je bila kćerka njegovog smrtnog neprijatelja. Ali sa ženama je Holidej uvek imao sreće. Rekao je u sebi da će sigurno i ovoga puta biti tako.

On je čekao pored vrata čuvan od pasa koji su režali sve dok se ključ u bravi nije okrenuo. Zadnja vrata su se otvorila. Doroti je stajala ispred njega sa petrolejskom lampom u ruci. Holidej se trgao.

Ona je na sebi imala samo noćnu haljinu tanku kao paučina koja je jedva nešto sakrivala. Imala je zanosno telo. Jedva se moglo poverovati da je jedan ružan bik kao što je Moris Mejo, ima tako lepu kćerku.

Holidej je ušao. Doroti je ponovo zaključala vrata.

– Dođite gore sa mnom u moje sobe. Dobićete nešto da obučete. Izgledate loše, čoveče.

– Tako je to kada nekog progone.

– Razumem. Zna li moj otac da ste se uputili ovamo?

– Uskoro će saznati, ipak, dotle nam ostaje izvesno vreme.

Doroti je provela Doka kroz jedan dugačak hodnik i kroz neku salu ogromnih razmera. Tri sobe koje su pripadale devojci, nalazile su se na prvom spratu. Upalila je lampu u svojoj dnevnoj sobi. Prostorija je bila lepo i

devojački nameštena i odavala je bolji ukus nego prostorije Morisa Meja.

– Zar osim vas nema nikoga u kući?
– upita Dok.

– Ima, vi – smejala se Doroti. – Ako mislite na Reginu, ona stanuje u onoj maloj kući pozadi. Otac ne želi da u ovoj zgradi stanuje neko ko ne nosi ime Mejo.

Doroti je odvela Doka u svoje kupatilo.

– Na žalost, imam samo hladnu vodu. Prvo moram da založim peć.

Doroti je zatvorila vrata za sobom. Dok se pitao šta bi bilo kada bi ona sada dovela naoružane ljude. Uхватili bi ga nagog u kupatilu. Ipak, morao je verovati devojci. Uz to imao je osećaj da između oca i kćerke nisu dobri odnosi. Inače bi ona drukčije reagovala kada se on pojavio.

Holidej se oprao od glave do pete. Doroti je pokucala. Donela je zavoje.

– Evo, za vašu ranu – rekla je ona kroz rupu na vratima. – Odelo ću doneti kasnije.

Holidej je vezao ranu. Groznica ga je oslabila, bolovi su bili jaki. Ipak, još nije bilo vreme da legne u krevet. Doroti mu je unela odeću.

– To su stvari moga oca. Nosio ih je kad je bio mlad. Uzela sam ih iz jednog starog ormara.

Holideju je bilo neobično što na sebi ima Mejovo odelo. Pantalone su bile suviše kratke, ali je zato košulja bila suviše široka. Mokasine su mu bile uzane. Ipak je bilo bolje nego da ide

unakolo u donjem vešu ili da tako jaše.

Dok Holidej se očešljao i izašao iz kupatila. Doroti je bila dobra domaćica. Pripremila mu je hladno pečenje i ćuretinu. Sve je to bilo vrlo lepo servirano i bilo je ukusno.

Doroti je sada na sebi imala haljinu sa dubokim dekolteom. Kroz prozore je svitanje najavljivalo dolazak novog dana. Holidej nije hteo da pije vino. Zamolio je Doroti za jedan brendi i jaku kafu.

Kada se Holidej oporavio, upitao je devojkicu – Zašto ste tako gostoljubivi prema meni? Vaš otac se okomio na moj skalp i obećao hiljade dolara za moju glavu.

– Znam. Vi ste upucali Blek Boba. On leži u kući i ne može da ustane. Vi ste mom ocu mnogo zla doneli.

– On to sebi samom treba da pripise. On je tiranin. Njegovi ljudi su me napali i bez ikakvog razloga loše postupali sa mnom. Ja čak sumnjam u vašeg oca da je on kriv za nestanak mog prijatelja Redžinalda Tarnera i da je učestvovao u likvidiranju tri šerifa. Bez njega u ovom okrugu ne ide ništa. Teško je poverovati da on za sve to nije znao.

Doroti je zamišljeno klimnula glavom. – Ispričajte mi sve – zamolila ga je ona.

Holidej joj je ispunio tu želju. Prećutao je samo to da je on Džonatan Holidej, prijatelj Vajata Erpa.

– Hteo bih, ako je moguće, da pogledam Mejovu radnu sobu kako bih pronašao dokaze za njegove zločine.

– Vi ste jedan ludo-hrabar čovek, Holideje. Ja ne mogu da verujem da je moj otac zločinac. On je tiranin, bože moj, to ja mogu najbolje da ocenim. Ali zašto bi činio zločine? Zbog novca nije, jer je prebogat. A ima i moć.

– Za njegov ukus, očigledno ne dovoljno. Moris Mejo radi sve to iz žudnje za vlašću. On Pinihold okrug smatra svojim sopstvenim privatnim vlasništvom. Ko mu stane na put, on ga sredi. I hoće sve više da ima.

– Možda je tako, a možda i nije, Holideje. To se mora dokazati. Neko vreme, ja sam obožavala tatu i on je bio za mene najbolji, najdraži i najdobrodušniji čovek na svetu. Moja majka je umrla vrlo rano, da vam i to kažem. Ipak, kada sam postala starija, počela sam da gledam svoga oca drugačijim očima. Primetila sam koliko je surov i netrpeljiv, strog i ciničan. Ja sam mu govorila da ne bude takav. Pokušala sam da probudim njegovu savest, da ga promenim.

Doroti se tužno osmehnula.

– Ipak, pre bih uspela da kamen pretvorim u hleb. Tata zna samo za sebe i on gazi preko leševa. Ja to znam već duže vremena. Vrlo rado bih otišla odavde, Holideje. Jer nije nikakvo zadovoljstvo biti kćerka Morisa Meja i živeti na njegovom ranču. Ali on me ne pušta nikuda. To nikad ne bi do-

zvolio. Moram da mu se pokorim kao i svi ostali.

– Da li vam je odabrao muža?

– To je jedino što sam dosad uspela da izbegnem, ali očigledno, ne zadugo. Pokušavao je on. Da vam ja nešto predložim, Holideje. Ja ću pomoći vama, a vi ćete pomoći meni. Ne mogu više da živim u senci svoga oca niti da živim kod njega. On me guši i ugnjetava me. On je kao neki zao, svemoćni bog koji guta ljude i primorava ih da zavise od njega.

Glas devojke je bio piskav. Holidej ju je smirivao. Ipak, Doroti je nastavila.

– Jednom se to mora saznati i kazati. Ja neću više ostati kod njega.

– To je ozbiljna stvar. Razmislite dobro, mis Mejo. Ako je vaš otac kriv za ono za šta ga ja optužujem, on će završiti u zatvoru ili na vešalima. Ili će poginuti ako se bude opirao hapšenju.

– Ili ćete vi umreti. I svako drugo ko pokuša da ga odvede. On je lukav i jak, svestan svoje snage i moći. Ja ne bih da budem kao on. Ali znam da ću i ja postati takva, cinična i puna prezira prema ljudima ako se ne odvojim od njega. – Doroti je pogledala u sunce koje se pojavljivalo. – Kod mene se ne radi samo o mom životu, Holideje. Želim da volim istinu, pravdu i dobrotu. Ja sada moram da se odlučim, a potom nešto da preduzmem. Čak i protiv moga oca, ako je potrebno!

Primetio je da se Doroti nalazi na raskrsnici svoga života. Njoj će teško

pasti da krene nekim drugim putem osim onog koji joj je odredio otac.

– Dobro, Doroti. Pakujmo se. Ja se moram kriti nekoliko dana kako bih povratio snagu – reče Holidej i osmehnu se setno. – Ovo je sada već drugi put za nekoliko dana da sam umakao u zadnjem trenutku. Mejo me ipak nije uhvatio. Potrebno mi je sklonište. U ovoj kući ne mogu ostati.

Holidej je razmišljao o tome da savlada Meja prilikom njegovog povratka i da ga odvede u Linkoln kod okružnog sudije. Zatvoriti Meja u Mejovilu ne bi ništa vredelo. Mejovi kauboiji su suviše blizu.

Ipak, u salunu je upoznao Mejovu odlučnost i spremnost na rizik. Mejo nikada ne bi dozvolio da ga prebace u Linkoln. Pre bi umro na putu za to mesto, a i Holidej bi takođe nastradao.

Osim toga, a to je bio i glavni razlog, on nije imao pouzdane dokaze protiv velikog rančera. Mejovi kauboiji će u svako vreme svedočiti u korist Meja. U tom slučaju bi se našao na stranputici. Do suđenja ne bi ni došlo.

– Postoji jedna koliba na Rok Kriku, Holideje. Ona se više ne koristi, a tako je blizu ranča da niko neće pretpostaviti da si ti tamo. Ako požurimo, stićemo tamo pre nego što se moj otac vrati. Ja jašem stalno rano ujutru i to neće izazvati nikakvu sumnju.

– Ali mogu da se prate tragovi. Već je svanulo. Nemam vremena da pažljivo sakrijem tragove.

– Jahaćemo na jednom konju na kome ću se ja kasnije vratiti. Moj otac će misliti da si ti odmaglio putem na kome tragovi ne mogu da se prate. U mene neće sumnjati niko, a jedan jasan trag koji vodi pored Rok Krika nije sumnjiv pošto se nalazi suviše jasno pred očima.

Holidej je razmišljao. Plan je bio riskantan. Ali nije imao drugu mogućnost. Drugi nalet potere ne bi izdržao. Nešto se moralo preduzeti.

VIII

Mejo je stigao na svoj ranč u pola sedam ujutru. Krvnički je terao svoja dva belca tako da je životinjama izlazila pena na usta. Preko dvadeset najvernijih kauboja na svojim konjima pratili su velikog rančera. Ostali su ih pratili na većem rastojanju.

Mejo je bučno ušao u svoju kuću. Holidejeve tragove su pratili do ranča. Konj koga je Holidej bio vezao za koral je nestao. Osim toga, nedostajala je omica na kojoj je Doroti obično jahala. Mejovi pratioci su se raspitivali na ranču kod onih koji su tu bili ostali šta se dogodilo u drugoj polovini noći.

Ispričali su im da su oba psa čuvara kod glavne zgrade žestoko lajali. Zašto su uskoro prestali da laju, nije nikom bilo jasno.

Mejo je uzalud dozivao Doroti. Otrčao je u njene sobe. Njenog jahaćeg odela nije bilo. Posle toga, Mejo je riknuo kroz prozor da kauboji nađu sveže tragove, da osedlaju njegovog

konja i da slede sveže tragove koji vode sa ranča. Lov se nastavio.

Mejo se na brzinu umio i presvuкао se. U ogledalu je video svoje lice iskrivljeno od besa, sa krvavim očima. Bio je zabrinut za svoju kćerku. Da li ju je Holidej oteo na silu?

Snažni mrkov je već bio spreman kada je Mejo izašao iz kuće.

Jedan pomoćnik rančera držao je Mejovog konja. Rančer je uzjahao.

– Koje tragove ste našli?

– Jedan trag vodi na zapad, a drugi prema Rok Kriku.

– Dobro. Jedna polovina neka jaše za tragovima ka zapadu, a ja ću voditi drugu polovinu prema Rok Kriku.

Jahači su napustili ranč. Tragovi kojima su jahali Mejo i njegova grupa, mogli su lako da se prate. Stigli su do Rok Krika. Videlo se mesto gde je neko sjahao i napojio konja na potoku.

– Ovo su otisci cipela koje nosi Doroti – konstatovao je jedan kauboj. – Za muškarca su tragovi suviše mali.

Mejo je sjahao i ispitao tragove. Nije bilo tragova nekog drugog konja ili tragova muškarca. Tragovi kopita su zatim vodili dalje od potoka. Mejo je uzjahao i osvrnuo se unaokolo. Neka-ko je imao osećanje da se nalazi blizu svog neprijatelja. Pogledao je u vedro, plavo nebo. Jedan orao je lebdeo u vazduhu. Nešto dalje od njega, letele su divlje guske.

Mejo je pokušao da sebe zamisli u Holidejevom položaju.

– Sledićemo trag dalje – rekao je on posle izvesnog vremena.

Ponovo su počela da dobuju konjska kopita. Posle pola sata ugledali su Doroti kako im dolazi u susret iz brda. Ona je jahala prividno bezbrižno. Grupa je stala, a Doroti je zaustavila svoju omicu.

– Zdravo, tata! Dobro jutro, ljudi.

– Gde si bila? – upita Mejo ljutito. Znoj se slivao niz njegovo čelo. Bio je loše raspoložen.

– Jahala sam. Bilo mi je potrebno kretanje i svež vazduh.

– Jesi li videla nekoga?

– Kojote, srne, zečeve, vevericu i jednog vuka. Osim toga, i veliki broj naših goveda.

– Nemoj da odgovaraš tako glupo! Da li si srela nekog? Jedan usamljen, progonjeni čovek na Mejovoj ragi?

– Ne. Zar ti je umakao?

– Inače ne bih bio ovde – odgovori Mejo ljutito. – Tom pasjem sinu je đavo pomogao da umakne. Ali ja ću ga uhvatiti. On je jutros bio na našem ranču. Zar nisi čula ništa?

– Mun i Rover su oko tri sata lajali besno. Ali su zatim ućutali. Ja nisam ustajala da vidim šta je. Uostalom, mi imamo tako mnogo ljudi. Onda je taj Dok Holidej jako smeo kad se tako približio ranču. Šta je hteo?

– Gazda – reče jedan kauboj – ja mislim da je Holidej hteo da provali u kuću da je zapali ili da na silu odvede Doroti. Pošto su psi lajali na njega, to

mu nije uspelo. Zatim je brzo nestao pre nego što se neko pojavio.

Mejo se okrenuo prema čoveku koji je govorio.

– Otkad ti umeš da razmišljaš, Henri? Za razmišljanje sam ja nadležan. Za tebe je dovoljno da radiš svoj posao i da izvršavaš moja naređenja. A kad si toliko pametan, kaži mi zašto psi nisu gonili Holideja i zašto ga nisu napali ili pak nastavili da laju dalje kad je umakao?

– Taj lupež zna niz trikova. Tako je sigurno bilo i tada.

Mejo je mumlao. Nije bio zadovoljan.

– Jašemo natrag na ranč. Ti ćeš poći s nama, Doroti, i izbegavaj da jašeš dok se Holidej kreće unaokolo.

– Da, tata.

Doroti je jahala nešto malo dalje iza svoga oca koji je vodio kolonu. Ona je oborila glavu kako bi obod šešira svojom senkom pokrio njeno lice. Ono je bilo crveno. Doroti nije volela da laže. Nadala se da će svoju igru odigrati do kraja.

Dok Holidej je proveo dan kod stare kolibe. Ona je bila trošna i gamad i zmije su se uselili u nju. Video je i jednu škorpiju dugačku kao prst. To je i odlučilo. Rešio je da ostane pod vedrim nebom.

Pitao se kako je Moris Mejo propustio da ga pronađe. Sigurno je pretpostavljao da je Holidej otišao daleko. Podozrivi rančer će sigurno pretražiti

i svoj ranč, jer je sigurno pretpostavljao da se Holidej tamo negde sakrio.

Holidej je ležao ispod žalosne vrbe čije su grane visile nisko do plitkog potoka. Sunčevi zraci su treperili kroz grane. Ponekad je pao po koji list na njega.

Jeo je, napio se vode iz potoka i umio se. Pošto ga je Doroti ostavila, on je jedan deo puta prošao kroz potok da bi se izgubili njegovi tragovi. Na ranu je stavio trave.

Smrkavalo se. Preko noći je vlada-lo nevreme i kiša je lila kao iz kabla. Potok je nabujao. Sevale su munje i grmelo je.

Holidej se odmakao od žalosne vrbe i to je bila njegova sreća. Grom je udario u drvo.

Holidej je ostao u jednom udubljenju potpuno mokr. Ipak, osećao se dobro. Oluja se udaljila. Bez obzira na bolove, Holidej se i dalje kretao. Od grančica koje su ostale suve, zapalio je vatru.

Jutro je došlo sa sjajnim suncem. Oluja kao da je odnela i Dokove bolove. Spavao je skoro ceo dan. Poslepodne je čuo topot kopita. Sklonio se u zaklon u žbunju i uzeo „vinčesterku”.

Uskoro je video jahačicu koja je jahalala uz potok. Prišla je bliže. Bila je to Doroti Mejo. Pogledala je u kolibu i osvrnula se unaokolo. Holidej je sačekao i tek kada je video da se ne pojavljuje niko drugi, javio se.

– Ovde sam. Dođi. Samo se izlažeš opasnosti.

– Ne. Imaju poverenje u mene. Došla sam da vidim kako si preživeo oluju i kako se osećaš.

Doroti je odvela svog konja u žbunje, vezala ga i prišla Holideju. Na sebi je imala jahaće odelo i bila je veoma lepa. Ispričala mu je kako je trik uspeo.

– Tvoj konj se vratio na ranč. Tata je naredio da te traže na sve strane sveta. Pretpostavljaju da si odjahao na sever ili u planine. Mi imamo mnogo konja na ranču. Kauboji ih uzimaju po svojoj volji tako da se nikada ne može primetiti ako neki nedostaje. Pretpostavljaju da si uzeo konja i odjahao zato što su psi sprečili tvoj ulazak u kuću. Velika je sreća što nas niko nije primetio kad smo odjahali.

Doroti je pogledala Holideju u oči. Njene oči bile su tamnokestenjaste kao kod srne. Obrazi su joj od jahanja bili rumeni, lice sveže. Grudi su se ocrtavale ispod košulje.

– Nisam sreća čoveka kao što si ti, Holideje. Odakle ti tolika hrabrost i smelost?

Dok Holidej je slegnuo ramenima. O tome nije razmišljao. Doroti mu je prišla bliže. Osetio je njen parfem. Telo joj je gorelo. Doroti je imala savršeno telo koje je gladovalo za muškarcem, pomislio je Dok povlačeći je u zagrljaj.

IX

Regina Buben je bila jedna crnokosa lepotica. Ona se nadala da će svojim lepim telom uspeti da vrti oko malog

prsta Morisa Meja. Ali od pre izvesnog vremena, nije više bila tako sigurna u to.

Kasno popodne je ušla u veliku kuću. Žarko je želela da ovde postane gospodarica. Našla je Meja i Blek Boba u hladovitoj sali. Predvodnikova glava bila je obavljena zavojem i bio je bleđ. Ipak, gvozdenom voljom držao se još na nogama.

– Moram hitno da razgovaram nešto nasamo s tobom, Morise.

– Pa vidiš da nemam vremena.

– Vrlo je važno.

Rančer je naredio Blek Bobu da ode.

– Gledaj da što pre budeš onaj stari. Dok Holidej je opasan. Neću se smiriti dok je on u životu.

– Da, gazda – reče Blek Bob i izađe napolje.

Mejo se okrenuo Regini. Pokazao joj je rukom stolicu.

– Šta želiš?

– Najpre ćemo razgovarati o tome šta ti želiš. Hoćeš da uhvatiš Holideja?

– Da ga nisi videla juče?

– Dugo sam odvojena od tebe, Morise. Držiš me kao svoju ljubavnicu. U stvari, ja tebi nisam ništa drugo nego prostitutka koju možeš da potražiš u svako doba, kadgod ti se prohte. Stavio si mi malu kuću na raspolaganje i kupuješ mi nakit i haljine. Plaćaš troškove za život. Ali ja nisam tvoja supruga i ti možeš u svako doba da me oteraš kao što si učinio sa ostalim ženama pre mene.

– O tome smo već toliko mnogo razgovarali da mi je došlo do guše – fr-

knu Mejo. – Ti si moja ljubavnica. Više od toga ti nisam obećao. Ako se naši putevi razidu, ti ćeš zadržati sve što sam ti poklonio.

– Možda ćeš mi sagraditi dućan baš pored Lejsi Sanders, tvoje prethodne ljubavnice. Kada se vozim za Mejovil, kauboји dobacuju za mnom. Ja to čujem. Više ne mogu dalje tako.

– Kakve to ima veze sa Holidejem?

– Ako mi daš reč da ću se udati za tebe i da ću postati gospodarica „Western Star” ranča, odaću ti kako možeš da ga uhvatiš.

– Dobro – rekao je Mejo. – Ako ga uhvatim uz tvoju pomoć, udaćeš se za mene.

Regina je bila iznenađena. Očekivala je svađu. A išlo je tako lako. Srce joj je lupalo.

– Lajanje pasa prethodne noći me je probudilo – reče ona. – Posle toga nisam mogla da zaspim. Gledala sam kroz prozor i videla kako je Doroti odjahala na konju sa nekim čovekom.

Mejo udari pesnicom o sto.

– Lažeš! – riknu on. – Vaspitao sam je kao princezu. Zašto bi se upustila u nešto sa jednom skitnicom?

– To pitaj nju. Pitaj je gde ga je ostavila i imaćeš Holideja.

Mejo je skočio. Kuvao se od besa. Pogled mu je bio ukočen. Tražio je izlaz iz jedne vrlo neprijatne situacije.

Meju je palo na pamet i da su trago-vi kopita konja kojeg je jahala Doroti prethodnog dana bili duboki. Suviše duboki za vitku devoјku kakva je Doroti.

– Gde je sada Doroti? – upita Regina.

– Dozvolio sam joj da jaše samo do tle dokle se može videti sa ranča, jer me je zamolila za to. Htela je po svaku cenu u sedlo.

– Mogu da zamislim. Tvoja voljena kćerka te je izdala, Morise. Ona se zaljubila u tvog najvećeg neprijatelja.

Regina je bila ljubomorna što Doroti može da spava u glavnoj zgradi, a ona ne.

– To ćemo videti – reče Mejo. – To ću odmah utvrditi.

Hteo je da izađe napolje kako bi pokupio ljude, ali ga je Regina uhvatila za rukav.

– Kada će biti svadba, Morise? Kaži mi datum.

– Na moj osamdeseti rođendan – reče Mejo podrugljivo. – Ja sam ti obećao da ćeš se udati za mene, ali ne i kada. Sada znaš. Ne dozvoljavam da me iko ucenjuje!

Zbacio je njenu ruku sa svog rukava i izašao. Napolju su se čule komande.

Regina je stajala ukočeno kao da ju je grom pogodio. Njeni snovi su se srušili kao kule od karata. Kako je mogla da poveruje jednoj takvoj ništariji i tiraninu koji na ovom svetu voli samo svoju moć?

* * *

Doroti se odmarala na Holidejevim grudima. Ležali su u žbunju na ćebet u jedno pored drugog.

Neki pucanj ih je trgao iz zanosa. Kugla je zviznula iznad žbunja. Holi-

dej je skočio i zgrabio pušku. Ugledao je jahače na drugoj obali potoka. Čuo je topot konja sa svih strana. Dolazili su i drugi jahači.

Moris Mejo je viknuo iza kolibe gde se nalazio u zaklonu – Predaj se, Holideje ili ćemo pucati. Ovog puta nam nećeš umaći! Osim ako umeš da letiš.

– Doroti je kod mene! – doviknuo je Holidej. Dao je znak devojci da legne. – Hoćeš li da staviš njen život na kocku?

– U svako doba. Ako se ti predaš, njoj se neće ništa dogoditi.

Dok Holidej se kretao nečujno kroz žbunje. Utvrdio je da se Mejo nalazi u sigurnom zaklonu i nije imao nameru da se pokaže. Ocenio je da je Mejo sa oko tridesetak naoružanih kaubojasledio tragove koje je devojka ostavila. Da ga nije Doroti izdala? U to nije verovao. Greška je bila u tome što je došla kod njega.

– Pusti makar Doroti da ode, Mejo – viknuo je Holidej. – Ona je tvoja kćerka. Onda dođite po mene. Samo, to neće biti laka igra.

– Doroti je došla kod tebe, dakle ostaje i ona. Brojim do tri, Holideje, a onda pucamo.

Mejo je počeo da broji.

– Holideje, nemoj se predati! – viknula je Doroti. – Ja ću se boriti zajedno s tobom.

– Stani, Mejo! – viknu Holidej.

– Spreman sam da predam oružje, ali mi moraš kazati šta ćeš učiniti sa mnom. Da li ćeš me odmah ubiti?

– Ne.

– Dobro. Ali ja ću ti se osvetiti sa onog sveta ako budeš prekršio zadatu reč. Evo mog oružja.

– Holideje, ne čini to! – ciknu Doroti.

Dok Holidej je nije poslušao. Bacio je oružje.

– Ubiće te! – jadikovala je Doroti.

– Možda, u svakom slučaju, hvala ti na pomoći.

Sa uzdignutim rukama, izašao je iz žbunja. Mejovi jahači su prešli preko potoka i opkolili ga. Tek tada se približio Mejo. Njegova pesnica pogodila je Holideja u bradu. Udarac je oborio Holideja na zemlju. Zatim ga je udario čizmom u glavu. Kada se Mejo udaljio od njega, Holidej je bio skoro onesvešćen. Čuo je da Doroti nešto više.

– Tebe ću udaviti, ti bedna izdajice roda svoga!

Mejovi kauboji su prebacili Holideja preko jednog konja i vezali mu ruke i noge ispod trbuha konja.

Tako je opet stigao na Mejov ranč.

* * *

Noćni vetar je hladio Holidejevo izubijano lice. Ležao je na šinama na trbuhu. Vezali su ga lancima za šine pruge koja je prolazila uz Mejov ranč. Prethodno je Holidej bio u nekom podrumu na „Western Star” ranču.

Zatim su ga natovarili u kola i odvezli ga. Moris Mejo je lično vozio kola, a pratili su ga predvodnik Blek Bob kome je jahanje još uvek teško padalo i četiri kauboja u koje je Mejo imao potpuno poverenje.

Holidej je pogledao u rančera koji je stajao iznad njega. U pozadini su čekali konji i kola. Bob je ostao u sedlu. Kauboji su stajali pored pružnog nasipa. Bila je mesečina. Neki kojot se čuo u daljini.

– Eto, tu smo, Holideje – rekao je Mejo i izvadio svoj srebrni sat. – Noćni voz prolazi u ponoć, Holideje. Mi te sada ostavljamo samog. Đavo će te čekati u paklu.

– Postavljaće se pitanja kad me nađu vezanog za šine ako me pregazi voz. Ovo je tvoja oblast.

– Džaredova banda. Noćas će biti ukradeno nekoliko naših grla stoke i biće pucnjave sa banditima. Niko onda neće sumnjati na mene. Što se tebe tiče, ti si im ušao u trag ili si krao zajedno sa njima, kao tvoj prijatelj Redžinald Tarner.

– Da li postoji Džaredova banda?

– Postojala je. Ali smo ih mi pre pet godina pohvatali i po kratkom postupku obesili.

– A ko je vršio kasnije napade koji se pripisuju bandi?

– Moj predvodnik sa nekoliko kauboja. Ova četvorica ovde pripadaju toj grupi. Oni uništavaju imovinu i protežu farmere da bih ja mogao da kupim tu zemlju.

– Šta se dogodilo sa Redžinaldom Tarnerom?

– Njega sam ja ubio – odgovori Blek Bob. – Bio nam je na tragu. Prokrstario je Big Horn planine i utvrdio da Džaredova banda uopšte ne postoji.

Izazvao sam ga i ponudio mu poštenu borbu. I ubio sam ga. Leži zakopan gore u planinama. Dvojicu šerifa sam takođe ja sredio. S tobom sam hteo da se ogledam još jednom, ali gazda nije dao.

– Ne – reče Mejo. – Ti ne treba da umreš od jedne brze kugle, Holideje. E to bi bilo sve, mister Holideje. Mi odlazimo. Izbrišite dobro tragove, ljudi!

Mejo je na rastanku još jednom divljački udario Holideja nogom. Zatim se popeo u kola koja su zaškripala pod njegovom težinom. Bič je fijuknuo i Mejo je krenuo.

Ubrzo posle toga, udaljili su se i ka uboji.

– Voz nećeš propustiti, Holideje! – odjekivalo je još u ušima vezanog čoveka.

Dok Holidej je ostao sâm. Ostalo mu je još pola sata i ako za to vreme ne uspe da se oslobodi, čeka ga zahuktala lokomotiva sa svim vagonima.

* * *

Kada se Mejo vratio na ranč, otišao je u podrum. Tamo su se nalazila dva skloništa. Još Mejov otac je one nepokorne držao dole zatvorene sve dok njihov otpor nije slomljen. Mrak i glad bile su oprobane mogućnosti da se neko učini poslušnim i jadnim.

Mejo je obroke za Doroti sveo na male porcije. Otključao je vrata ćelije. Doroti je žmirkala na svetlosti fenjera. Oči su je bolele posle dugog mraka. Doroti je na sebi imala farmerice i

košulju. Bila je vezana. Jedan drveni krevet i jedno bure bili su jedini nameštaj. Bokal sa vodom i jedna kora tvrdog hleba, nalazili su se u jednom udubljenju u zidu. Jedina mesta za dolazak vazduha bili su otvor na tavanu i rupe u vratima. Na drvenom krevetu nalazio se džak napunjen slamom i pokrivači. Bilo je hladno i smrdelo je.

Lampa se ljuljala u Mejovoj ruci. Njegova iskrivljena senka leljala se na zidovima.

Doroti je čučala na podu. U kosi su joj se nalazili komadi slame.

– Kako ti je, draga moja?

– Što pitaš? Kao da te to interesuje! Zašto me mučiš? Učini kraj mojim mukama.

– Srce me boli kad pomislim da tako loše misliš o meni. Ja ti želim sve najbolje. Da bi to postigao, morao sam da te zatvorim. Ti si me naterala na to.

– Šta je sa Holidejem?

– On sada više nema nikakvih briga. Ne može više da ti pomogne. Niko tebi ne može pomoći ako si nerazumna i buniš se protiv moje volje.

– Ti si nečovek, čudovište! Uništavaš svakog u tvojoj blizini ili ga potplaćuješ. I moju majku si oterao u grob. Umrla je od tvoje hladnoće i grubosti.

– To nije tačno! Ona je bila bolesna. Bila je jednostavno slaba. Jednog jutra našao sam je mrtvu pored sebe. Njeno srce je otkazalo. Ja nisam mogao ništa protiv toga.

– Da li si siguran?

Mejo je odgurnuo Doroti od sebe. Uputio se prema vratima. Doroti je posrnula, pribrala se i pokušala da protrči pored svoga oca i da pobegne iz ćelije. Mejo ju je uhvatio za ruku i vratio je nazad.

Gurnuo je vrata.

– Šta onda ako sam ja nasledila slabo srce svoje majke? Šta ćeš raditi ako me nađu mrvu u ćeliji? Slušam pacove kako ciče u mraku. Užasno se bojim. Taj strah će me ubiti.

Mejo je odmahnuo glavom.

– Ti imaš moju narav. Ličiš na mene. Zato se boriš i protiv mene, jer smo slični. Ti to samo još ne znaš. Sama si kriva za to što čučiš u podrumu umesto da gore živiš kao princeza.

– Kao zatvorenica, misliš. Doduše u luksuzu, ali zavisna od tvoje volje i u jednom kavezu.

– Glupava priča! Slušaj. Ti ćeš se udati za Blek Boba i to uskoro. Izaći ćeš odavde tek onda kada budem imao tvoj pristanak. Ti ćeš činiti ono što ti ja kažem. Nemoj samo pomisliti da ću popustiti. Nateraću te da pristaneš i ti ćeš pristati. Jedino pitanje je koliko dugo će to trajati. Do viđenja.

Mejo se sagnuo i uzeo fenjer. Zatvorio je vrata za sobom i zaključao ih. Poterana strahom, Doroti je skočila do vrata i počela da udara pesnicom po njima.

– Oče! Slušaj me, oče!

Mejo je otvorio prozorče na vratima kroz koje je Doroti jednom dnevno dobijala hranu i vodu.

– Šta je?

– Možda ću umreti u ćeliji. Bojim se u mraku. Onda mi se čini da me zidovi pritiskaju i ne mogu da dišem. Srce mi divlje lupa, a zatim ga jedva osećam. Ne usuđujem se da spavam zbog pacova.

– Od tebe zavisi da to promeniš. Tri dana ćeš svakako ostati u ćeliji. To treba da ti bude pouka. A onda ćeš birati. Blek Bob ili ostaješ ovde.

Prozorče se spustilo. Doroti je čula kako se njen otac udaljava. Ona je i dalje udarala po vratima i dozivala ga. Zatim se, posrćući, vratila do drvenog kreveta i naslonila se na džak sa slamom. Bila je sigurna da se on više neće vratiti.

Doroti je mislila na Doka Holideja i Blek Boba. Naježila se kad se setila tog odvratnog predvodnika. Ipak, u poređenju sa mračnom podrumom, Blek Bob je bio manje zlo.

Njen otpor će biti slomljen ako bude ostala duže u skrovištu. Još uvek se durila i kostrešila. Ipak, jednog trenutka će morati da popusti. Njen otac nije imao milosti. Pognuti glavu ili umreti!

X

Holidej je trzao svoje lance. Pokušavao je da ih skine. Ali to je bilo nemoguće. Njegovi pokušaji na bravama lanaca takođe nisu uspeali. Nije imao nikakav alat da skine brave. I lupanje kamenčićima po njima nije donelo ništa.

Vreme se neumoljivo približavalo. Bila je ponoć. Šine su podrhtavale. Najpre neprimetno, a zatim sve jače. Voz se približavao.

Holidej je pogledao prema severu odakle je voz trebalo da dođe. Uskoro se u daljini u mraku video čeon fenjer lokomotive.

Očajnički je vukao lance tako jako da je mislio da će mu mišići popucati.

Uzalud!

Morao je da se pripremi za svoju smrt.

Sada je Holidej već video u daljini svetlo lokomotive. Šine su škripale i zujale. Učinilo mu se da lokomotiva govori: smrt smrt smrt!

Sa licem oblivenim znojem, gledao je Holidej u voz koji se približavao. A onda se začuo topot kopita. Neki jahač je galopirao prema mestu gde se Holidej nalazio. Holidej nije obraćao pažnju na okolinu, inače bi ga ranije primetio. Jahač je skočio iz sedla.

Bio je to Ruben Golijat.

– Svemogući! Moram te osloboditi.

Ruben je uzeo svoj revolver i pucao tamo gde je lanac bio obavijen oko šine. Pucnji prasnuše. Ali je lanac izdržao.

Ruben je opsovao. Voz se približavao. Ruben je napunio revolver i pokušao ponovo. Iskre su vrcale sa čelika. Holidejeve oči bile su uperene prema vozu. Voz nije mogao da stane čak i ako bi Ruben potrčao prema njemu. Ruben je pucao sve dok nije ispraznio

revolver, a zatim je počeo da udara kundakom jednu kariku na lancu.

– Sada je slab! Vuci lanac!

Dok Holidej se propeo. Lanac je pukao i on je pao unazad. Ipak, još ga je držao drugi lanac. Njime su bile vezane Holidejeve noge za šinu.

Ruben je pucao i udarao ponovo. Panično je gledao u voz. Videla se para koja se leljala kao zastava na vetru. Tutnjalo je i hujalo. Šine su zujale i prenosile lupanje točkova.

Rastojanje se smanjivalo neverovatno brzo. Lokomotiva je zviznula. Sada je i vođa lokomotive video da se na šinama nešto dešava. Povukao je kočnice. Točkovi su zaškripali. Ipak, vozu je bilo potrebno bar pola milje da se zaustavi. Lokomotiva se približavala.

Ruben je pucao i udarao po lancu.

– Prokleta beštijo, hoćeš li već jednom popustiti!

Dvadeset jardi su još delili Holideja od sigurne smrti. On se bacio unazad i lanac, koji je Ruben oslabio, najzad je pukao. Lokomotiva je projurila. Holidej i Ruben su ležali dahćući pored železničkog nasipa. Na izvesnom rastojanju od njih, voz je stao.

– Ovo je bilo u poslednjoj sekundi – reče Dok. – Rubene, ovo ti nikada neću zaboraviti. Kako si uopšte došao ovamo?

– Na konju – odvrati bivši bokser i iscreri se. – Hteo sam da razgledam okolinu. Osim toga, hteo sam da saznam šta se dogodilo s tobom, jer mi je došlo do ušiju da te Mejo traži. Dakle,

osvrnuo sam se unaokolo. Zatim sam posmatrao Meja sa njegovim kolima i pet jahača kako su došli do pruge. Noć je bila svetla i morao sam da se držim na velikom rastojanju. Zato je prošlo dosta vremena dok nisam stigao ovde. Nekoliko sekundi duže i već bi bilo kasno.

* * *

Dok i Ruben su se popeli u voz, pošto su osoblju objasnili šta se dogodilo i odvezli se u Mejovil. Rubenovog konja su smestili u teretnom vagonu.

Ujutru je voz stigao u grad. Dok Holidej je dao kondukteru pismo koje je Holidej napisao na brzinu u vozu, da ga preda saveznom maršalu u Čejenu. Pismo je bilo upućeno Vajatu Erpu. U pismu se nalazio izveštaj o zločinima Morisa Meja. Kada je voz nestao u noći, Dok je odahnuo s olakšanjem.

Potapšao je Rubena po ramenu koji je sa svojim konjem stajao pored železničkog nasipa.

– Sada će Mejo u svakom slučaju biti gotov, vrlo brzo, bez obzira šta će se dogoditi s nama. Tu vest više niko ne može zadržati.

– Ipak može! – viknu neko. Jedna mršava senka pojavila se iza ugla stanične zgrade. Bio je to Zakari. On je čuo razgovor između Holideja i konduktera na peronu. – Pretpostavljam da je dovoljan jedan telegram ako ga pošalje pravi čovek, mislim, mister Mejo.

– Zakari – stenjao je Ruben. – Šta ti ovde tražiš?

– Eto. Volim da vidim ko će stići vozom. Mi imamo odličan kontrolni sistem u Mejovilu. Ja učestvujem u njemu.

– Prljava svinja!

Ruben je pokušao da izvuče svoj revolver. Tada je sevnula čelična munja kroz vazduh. Zakari je bacio svoj nož.

Pogodio je Rubena u ruku. Revolver je pao na peron. Upravnik stanice se već bio povukao u zgradu. Holidej je držao Rubenovu „vinčesterku” u rukama.

Ali revolver u Zakarijevoj levoj ruci bio je uperen u njega.

– Spusti oružje!

Holidej bi bio upucan pri pokušaju da uperi cev puške u Zakarija. Bacio mu je „vinčesterku” pred noge. Ruben se trgao nazad. Revolver je bacaio odsjaj fenjera na peronu. Rubenov konj je stajao još na istom mestu.

– Šta hoćeš da uradiš sa nama? – upitao je Holidej Zakarija.

– Najpre ću zaraditi 10.000 dolara premije za tvoju glavu!

Dok Holidej je prodorno kriknuo. Zakari se trgao. Istog trenutka Holidej se sagnuo i pojurio napred. Zakari je pritisnuo obarač. Ali je, pošto se bio uplašio, pucao iznad Holideja. Džordžijanac je zgrabio revolver sa perona i prevrnuo se po zemlji.

Zakari je pucao. Jedna kugla je otišla levo, a druga desno od Holideja. Rubenov konj je odgalopirao. Tada je prasnulo Holidejev revolver. Zakari je bio odbačen prema staničnoj zgradi. On je

skliznuo niz zid i ostao u sedećem položaju sa revolverom između raširenih nogu.

Zakari je izdisao. Upravnik stanice je istrčao iz zgrade. – Šta to treba da znači?

Ruben Golijat je posrtao. Ipak, nije bio teško ranjen, brzo je ustanovio Dok Holidej. Ostavio je Zakarijev nož u rani da bi ostala zatvorena. Doktor će mu pružiti pravu pomoć. Sada je Holidej znao ko je pre nekoliko dana izvršio podmukli napad na njega. Bio je to Zakari.

– To ću ti objasniti – odgovorio je Ruben na pitanje upravnika stanice. – A i celom prokletom gradu.

Maršal se pojavio prvi na železničkoj stanici. Pucnji su ga uzbunili.

* * *

Prekosutra je u grad došao Moris Mejo. Njegov predvodnik i šezdeset, do zuba naoružanih vojnika nalazili su se u njegovoj pratnji. Mejo je vozio svoj dvopreg sa dva divna belca. Stao je ispred gradske većnice. Veći deo njegovih jahača stao je pored njega. Bilo je to prikazivanje njegove moći.

Ostali su se razdelili. Oni su imali dosta mesta jer ulice su izgledale kao da su izumrle. Mejovi kauboiji su mislili da imaju grad pod kontrolom. Blek Bob je stajao pored kočije. Skinuo je zavoj sa glave. Budno je njegov pogled lutao unaokolo.

Mejo je povukao kočnicu kola. Kada je hteo da siđe sa sedišta, otvorila su se vrata gradske većnice. Predsednik

grada sa tri člana gradskog saveta izašao je napolje. Za njima je išao maršal koji je držao sačmaricu u rukama. Na svoje veliko iznenađenje, Mejo je video da su i predsednik i članovi saveta bili naoružani.

On je poznavao svakog od njih pojedinačno.

– Hoćete li vi to da vodite rat? – upitao je Mejo podrugljivo. – Možda protiv mene? Ti stojiš kod mene među onima koji su obeleženi – pokazao je rukom predsedniku. – Ti ćeš raditi ono što ti ja kažem ili ću te jednim udarcem noge izbaciti iz ovog okruga tako da ćeš se zaustaviti tek u Omahi, to isto važi i za vas ostale. Takođe i za tebe, Holifilde. Ti si najduže vremena bio maršal u Mejovilu.

– Tu ste u pravu, mister Mejo – odgovori maršal suvo. – Grad se sada zove Sandans. Juče smo imali sednicu gradskog saveta i jednoglasno smo zaključili da moramo da mu promeni-mo ime. Svi smo se složili da grad ne treba da nosi ime jednog zločinca.

Mejo se trgao. Lice mu je pocrvenelo, a brada se isturila napred.

– Pogaziću vas sve kao crve! – viknu on. – Ne usuđujte se da se bunite protiv mene! Ja sam Moris Mejo, vaš veliki gospodar i kralj okruga! Ja zahtevam neodložno od vas da mi predate Holideja, tog lažova, i prokletog Rubena Golijata, ili ću ja sâm da dođem po njih makar morao da sravnim sa zemljom ceo ovaj prokleti grad! Meni niko ne može da se suprotstavi!

– Nemoj da urličeš ovde, Mejo – doviknu Holidej sa prozora prvog sprata gradske većnice. Bio je obučen u novu odeću i spreman za borbu. – Tvoje brbljanje se ne sviđa više nikome. Tvoje svinjarije su poznate saveznom maršalu u Vašingtonu. Uskoro ćeš se naći pred sudom. Jedna četa rendžera nalazi se na putu ovamo. Da nisi došao u grad, mi bismo došli po tebe na ranč.

Mejo nije verovao svojim ušima. Gleđao je unaokolo i drmao glavom kao bik koji je dobio udarac između rogova.

Ruben Golijat se pojavio na jednom drugom prozoru sa puškom u rukama. Njegova desna ruka bila je obavijena zavojem, ali mu to nije smetalo da drži uperenu „vinčesterku”.

– Zakari je mrtav. Ipak, koliko ja vidim, imaš ti dosta onih u gradu koji te obaveštavaju, Mejo! – viknuo je Ruben. – Mi znamo više nego što je potrebno, ti si okoreli razbojnik i ubica! I oni kauboiji koji su učestvovali u tvojim zločinima, moraće takođe da odgovaraju pred sudom. Ostale ćemo pustiti da odu. Nego, gde ti je kćerka, Mejo?

– To se tebe, crvu jedan, ne tiče! – ciknu Mejo. Podigao je desnu ruku uvis. – Napred, ljudi, vadite svoje oružje! Napadnite gradsku većnicu. Ko se bude branio, biće ubijen. Ja ću naterati ovaj grad na takvo poštovanje prema meni da se to nikada neće zaboraviti.

U Sandansu, kako se grad sada zvao, načinjen je preokret. Predsednik i

gradski većnici su odlučno stajali tamo gde su bili.

– Građani Sandansa! – viknuo je predsednik. – Pokažite se!

Iznenada su se na prozorima kuća oko trga ispred gradske većnice pojavile cevi pušaka i revolvera. Iza njih su stajali odlučni građani Sandansa. Neki su se pokazali na krovovima i kapijama. Ako dođe do pucnjave, poteći će potok krvi. Kauboiji koji su se razdelili unaokolo, odmah su primetili da im preti unakrsna vatra iz mnogih oružja.

Mejovi revolveraši su oklevali.

– Opominjem vas! – viknu predsednik grada.

Pored njega je stajao debeli vlasnik velikog dućana koji je pre izvesnog vremena bio na Mejovoj strani i nije hteo da proda robu Holideju. Mada su mu noge podrhtavale, on je grčevito držao pušku u rukama. Među naoružanima u jednoj kući, nalazio se vlasnik hotela kod koga je Holidej odseo prvog dana.

Čak i jedan osamnaestogodišnjak i jedan dečak od petnaestak godina nalazili su se u odbrani grada. I jedan čovek koji je imao groznicu, uperio je svoju pušku iz kreveta kroz prozor.

– Mi se više ne pokoravamo! – viknuo je predsednik. – Kauboiji, bacite svoje oružje, predajte zločince koji se nalaze među vama i napustite naš grad!

– Stoj! – javio se Blek Bob. – Zar smo dotle doterali, Holideje! Izadi napolje i

vrati mi moje revolvere. Ili će prasnuti pucanj!

Već jedan pucanj mogao je imati tragične posledice. Blek Bob je bio opasan i bio je duboko upleten u zločine svoga gazde. Iz njih nikako ne bi mogao da se izmigolji. Poterao je svog konja.

Mejovi belci su grickali uzde. Mejo ih je smirivao.

– Da, upucaj Holideja, Bobe! – naredio je on svom predvodniku. – Ubij ga kada bude stavio nogu na stepenice. Ostale ćemo lako srediti ako ti njega upucaš.

– To ću i učiniti, bez brige – odgovorio je Blek Bob. Maršal Holifild se umešao, ali pre nego što je Holidej izašao iz kapije gradske većnice.

– Moris Mejo, Bobe Fergusone, vi ste uhapšeni! Neće biti pucnjave.

– Ipak će biti! – viknuo je jedan kauboj kome je bilo uspelo da se neopaženo popne na tavan za seno u štali za konje i da sredi dvojicu iz gradske odbrane koji su se tamo bili smestili.

– Ja imam maršala tačno na nišanu i ako se on pokrene, upućaću ga!

Holidej je došao. Predsednik grada i gradski većnici su se pomerili u stranu.

– Prepustite vi to meni! – viknuo je Holidej. – Blek Bob Fergusone, zahtevam od tebe da otkopčáš svoj pojas i da se predaš!

Blek Bob je povukao svoga vranca za uzde tako grubo da se životinja prope-
la. Telo konja je pokrilo jahača. Blek

Bob je izvadio desni revolver i pucao preko vrata konja. Holidej je snažnim zamahom odskočio u stranu. Revolver mu je već bio u ruci.

Blek Bob je potegao i levi revolver, pucao je iz oba oružja dok su se prednja kopita vranca spuštala. Predvodnikove kugle su prozviždale pored Holideja. Dok Holidej je nišanio precizno.

Kad su se kopita vranca spustila na zemlju, prasnuo je Holidejev prvi i poslednji pucanj u ovom duelu sa Mejovim predvodnikom.

Blek Bob je podigao ruke uvis i stro-poštao se mrtav iz sedla.

Tada je prasnuo pucanj sa prozora gradske većnice. Kauboj sa štale za iznajmljivanje konja, pucao je na Holideja. Ipak, Ruben Golijat ga je preduhitrio. Pogođen kuglom Rubena Golijata, kauboj je promašio.

On je skliznuo iz rupe, pao svom težinom u prašinu i ostao da leži. Bio je teško ranjen. Konj Blek Boba odgalo-pirao je bez jahača. Holidej je sišao niz stepenice ispred gradske većnice.

Tada je Mejo istresao iz rukava jedan „deringer” sa dva metka. Njegovi pucnji i Holidejev „kolt” sevnuli su istovremeno. Ali dok su Mejove kugle samo okrznule Holideja, jer je razdaljina za „deringer” bila suviše velika, on je nišanio tačnije. Mejo se uhvatio za ruku i pao na prašnjavu ulicu. Njegovi ljudi su vikali. Svi su gledali u Meja koji je ležao u prašini. Mejov poraz je bio potpun. Njega više nije bilo.

– Doktora! Mora mi vezati ranu! – zapomagao je on. Jedan stariji kauboj je odlučno vratio karabin u sedlo.

– Za ovakvu bubašvabu od čoveka se ja neću više boriti. Poštteni kauboji neka krenu za mnom, a lupeži neka vide šta će.

– Vi ćete odjahati bez oružja – opomenu ga maršal.

– A mi ćemo proveriti ko je ubijao, a ko samo pomagao.

– Slažem se – reče kauboj.

Holidej je odmah odjahao na „Western Star” ranč. Tamo ga niko nije sprečio da uđe u glavnu zgradu da oslobodi Doroti iz podrumskog zatvora. Gde se nalazila Doroti, pokazala mu je Regina.

– Pošto si ti ovde, pretpostavljam da je Mejo izgubio – rekla je ona. – Ja ću još danas napustiti ranč. Ono što mi je Mejo poklonio, poneću sa sobom.

Dok Holidej je izveo Doroti iz skrovišta i zagrlio je. – Od „Western Star” ranča će ti malo ostati. Ima jako mnogo zahteva za odštetu. Sve će to pasti na tebe.

– Svima ću vratiti njihovo – reče Doroti. – Ja ionako ne želim da ostanem ovde. Stalno bi me u ovoj kući pratila senka moga oca. Ovde se nikada nisam osećala prijatno.

Dok Holidej je pomislio na Redžinalda Tarnera, Plavobradog Tarnera. Konačno je misterija njegovog nestanka razrešena i njegova smrt osvećena. I Mejovi kauboji, koji su kao bezdušni razbojnici širili teror i užas, bili su uhapšeni. Sada će morati da pokažu mesto na kome je sahranjen Redžinald Turner, savezni maršal, neustrašivi borac za pravdu i bolju budućnost. Sahraniće ga uz počasti u njegovim delima dostojnoj večnoj kući.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

NAJLEPŠE

BAJKE

MARKETPRINT · DIDAKTA

SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!

4 KOLO

SADRŽI

4

RAZLIČITE

PAZLE

SA PO

5

RAZLIČITIH

DEČJIH

ENIGMATIKA

